

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשָׁת כִּי תֵשָׂא

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תִּשְׁבַּב.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׂמִירַת הַשַּׁבָּת וְיָמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמִדְרָשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וְרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִוּרֵי הַזֹּהַר, סְפִוּרִים מִיַּחְדִּים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשְׁלַחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. סְפִוּר מִדָּהִים בְּהִמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעֵלֵי תִּשְׁבּוּבָה בְּעִיר קְרָאקָא.
- ח. מְזַכָּה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ט. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וְיִרְאַת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוּד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסִתָּהּ, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א

תְּשִׁירֵי תִּשְׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ה. אור הזהר המחלק
 ז. הסכמות ומכתבים (המשף).....
 ט. שלחן ערוך הלכות שבת מחבר ורמ"א.....
 יא. שבת בו תשוב.....
 טו. זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים.....
 כ. עניני צניעות (המשף).....
 כא. השבת בישראל כהלכתה.....
 כג. ספורי הזהר.....
 כו. מפני מה הסתיר הקב"ה מבעל "מגלה עמקות" את המכשלה הנוראה?.....
 כז. בעיר קראקא.....
 כט. מזכה הרבים כהלכתה.....
 לא. אגרות הזהר.....

נסיונות ימי הגאולה

לפני בוא המשיח יהיו ישראל במצב של "אזלת יד"

נאמר: "כי יראה כי אזלת יד" - כשרואה הקדוש ברוך הוא כח ידם של ישראל מתהלכת, שתכלה בגולה, שנאמר: "וככלות נפץ יד עם קודש תכלינה כל אלה" (דניאל י"ב) - אז הוא זמן גאולתן. דבר אחר: כשנתיאשו מן הגאולה, כשתכלה פרוטה מן הכיס. דבר אחר: "כי יראה כי אזלת יד" - כשיראה שאין בהם אדם שמבקש עליהם רחמים כמשה, כאהרן, כפנחס, וכדומה, עיין שם.

בנוסף על כך נאמר שם בפרשת האזינו מסימני הגאולה: "ואפס עצור ועזוב", שאין עוצר לישראל, כמה שנאמר: "כי ראה ה' את עני וגו'", ואומר: "וירא כי אין איש וישתומם כי אין מפגיע וגו'" (ישעיה נ"ט). גדולה שירה של האזינו שיש בה נבואה על עכשיו, ויש בה נבואה על לשעבר, ויש בה לעתיד לבוא, ויש בה לעולם הבא... (ספרי דברים פרשה ל"ב פסוק ל"ז)

עם ישראל יהיו עזובים ורק בזכות מסירות נפשם ואמונתם יגאלו

לאחר שגמר ענין מכעיסי קל עד סופם, חזר והבטיח לכללות ישראל, שלא לעולם יריב אתם, כי ידין ה' עמו. פירוש: יעמיד במשפט כוסות התרעלה אשר עברום, ויראה את הצרות שעברו על הצדיקים, מהם נהרגו, מהם נשרפו, מהם הופשטו, ובשביל הצדיקים אשר נצטערו יתנחם. כך דבריו: "ועל עבדיו יתנחם" פירוש: בשבילם יתנחם, לומר דים לצרות הגלות. עוד, כשיראה ה' שאין כח בישראל להציל עצמם מהגלות, וכח אין בצדיקים לייסר בשבט מוסר למרגיזי קל, גם לא ישארו בישראל אנשים גדולים ונביאים חוזים בעלי רוח הקודש, ואין אשכול בענבים וגו', והוא אומר "כי אזלת יד", ובזה "אפס עצור ועזוב", פירוש על דרך יעצור בעמי, פירוש שאין כח למדריכים בדרכי ה' להדריכם, "ועזוב" פירוש: ומצד זה נשאר העם עזוב, ואמר ואמר ישראל: "אי אלוקימו", הגם שאין מעשיהם מהוגנים

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

אֲשֶׁרִי אָדָם שֶׁיִלְמַד הַתְּקוּנִים בְּאֵלוֹ הַיָּמִים כָּל תַּקוּן שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ וְלֹא יַעֲבֹר

וְאֲשֶׁרִי אָדָם שֶׁיִלְמַד הַתְּקוּנִים בְּאֵלוֹ הַיָּמִים כָּל תַּקוּן שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ וְלֹא יַעֲבֹר, כִּי לְכָל דְּבַר יֵשׁ שֶׁרֵשׁ וְטַעַם וְכוּנָה. לְכֵן טוֹב שְׁלֹא יִקְדֵם וְלֹא יֵאָחֵר, וְכֵן הָיָה מְנַהֲגוֹ הַטּוֹב שֶׁל עֲטֻרַת רֵאשֵׁנו מוֹרְנו הָרַב הַמְּפָלֵא קְדוֹשׁ מֵר הַפְּרָד"ס זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן וְאֶפְלוּ בְּזִמְן שֶׁהָיָה לוֹ עַל הַצְּבוּר הָיָה פּוֹנֵה מִכָּל הָעֵנִינִים וְלִמַּד חוֹבַת הַיּוֹם, גַּם טוֹב לְבַעַל תְּשׁוּבָה שֶׁיִלְמַד חֲמִשַּׁת דְּפִים בְּכָל יוֹם מִהַזְהָר הַקְּדוֹשׁ כְּמוֹ שֶׁכָּתַב בְּסֵפֶר שֵׁם הַגְּדוֹלִים חֵלֶק ב' מִעֲרֵכָה ב' אוֹת ב'.

(רבינו חיים פאלאג'י, מועד לכל חי)

עַל יְדֵי חֲכָמַת הָאֲמַת דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יְהִיָּה תַקוּן הַהוּד בְּאֲמַת שֶׁהוּא הַגְּאֻלָּה שְׁלֵמָה וְאוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן יְאִיר בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ

יֵשׁ לְרַמְזוֹ עוֹד בְּזֶה כִּי נוֹדַע אֵלָּף הַחֲמִישִׁי הוּא בַּחֲנִינַת הוּד עַל כֵּן לֹא נִתְגַּלָּה לְהֵרֵאשׁוּנִים כָּל כֶּף חֲכָמַת הַקְּבֵלָה בְּסוּד כָּל הַיּוֹם דְּוָה כְּנוֹדַע בְּכָל הַסְּפָרִים עַד שֶׁבְּזִמְן הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה שֶׁהָיָה בְּאֵלָּף הַשְּׁשִׁי מִיָּמָיו וְהִלָּאָה הָיָה הַתְּחִלַּת זְמַן הַגְּאֻלָּה שֶׁל בְּעֵתָהּ עַל כֵּן נִתְגַּלָּה חֲכָמַת הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּפִרוּשׁ דְּבַרֵּי הַזְהָר הַקְּדוֹשׁ אֲמָנָם רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הָיָה בְּסוּף אֵלָּף הָרְבִיעִי קִדְּם אֵלָּף הַחֲמִישִׁי וְתִלְמִידוֹ רַבֵּי אַבָּא שֶׁכָּתַב סֵפֶר הַזְהָר שֶׁהוּא רַב נִפְטָר בְּשָׁנַת ג' לְאֵלָּף הַחֲמִישִׁי כְּמַבָּאָר בְּסֵדֶר הַדּוֹרוֹת כִּי הַקְּדִים הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ רְפוּאָה לַמִּכָּה טָרָם תְּחִלַּת הָאֵלָּף הַחֲמִישִׁי (שֶׁהוּא הוּד) נִכְתַּב סֵפֶר הַזְהָר שֶׁנִּקְרָא מְדַרְשׁ יְהִיָּה אוֹר, וְהָאוֹר הָזֶה נֶאֱצַל מֵהוּד מְעֻטָּה כְּבִיכּוּל וְהָיָה קִדְּם הַתְּחִלַּת אֵלָּף הַחֲמִישִׁי בְּבַחֲנִינַת הַקְּדִים רְפוּאָה וְכו' כְּנֹזֶכֶר לְעִיל עַד שֶׁנִּתְגַּלָּה פְּרוּשׁוֹ בְּזִמְן הָאֵר"י זְכָרוֹנוֹ לְבִרְכָה בְּיַתֵּר שְׂאֵת וְעַז שֶׁל תּוֹרָה הָעֲמִידָנוּ בְּקֶרֶן אוֹרָה וְעַל יְדֵי חֲכָמַת הָאֲמַת דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יְהִיָּה תַקוּן הַהוּד בְּאֲמַת שֶׁהוּא הַגְּאֻלָּה שְׁלֵמָה וְאוֹר חֲדָשׁ עַל צִיּוֹן יְאִיר בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ וְזֶהוּ יֵשׁ לוֹמַר שֶׁרַמְזוּ בְּזִמְרָן בֵּר יוֹחָאי שֵׁם קְנִינַת הוּדָה וְהַדְּרָה הֵינּוּ הוּד וְגַם הַדָּר כְּנֹזֶכֶר לְעִיל.

(שער יששכר מאמר גל עיני אות ב')

רבי שמעון בן יוחאי גלה הנסתרות בספר הזהר דבהאי חבורא יתפרנסין
 בדרא בתראה גם כן אור המאיר ובא לכל העולם
 בזמור בר יוחאי נעשה אדם נאמר בעבורה: שמעתי מקדשת אדוני אבי זקני
 מורי ורבי הגאון הקדוש מפה זכותו יגן עלינו בסעדת ל"ג בעומר פי לכאורה
 היכן נאמר שנעשה אדם קאי על רבי שמעון בן יוחאי דוקא, אך הנה דרשו
 רבותינו זכרונם לברכה נעשה אדם נאמר בזכות נעשה ונשמע והיינו בשביל
 שקבלו ישראל את התורה על ידי משה רבינו, וידוע כי רבי שמעון בן יוחאי
 היה נשמת משה רבינו עליו השלום, ומה שנתגלה על ידי משה רבינו עליו
 השלום התורה בכל פרטיה בנגלות ונסתרות אך הנסתרות גלה משה רבינו
 עליו השלום רק לאהרן ובניו ויהושע ועוד ליחידי סגלה מתלמידיו והנגלות
 לנו ולבנינו ממושה רבינו עליו השלום שקבל בסיני, אבל רבי שמעון בן יוחאי
 גלה הנסתרות בספר הזהר דבהאי חבורא יתפרנסין בדרא בתראה גם כן אור
 המאיר ובא לכל העולם, והוא לפי זה רבי שמעון בן יוחאי תכלית וגמר הנרצה
 ממושה רבינו עליו השלום, על כן שפיר יתכן מה שאמרו נעשה אדם נאמר
 בעבורה כי הנעשה אדם בשביל נעשה ונשמע והיה אז מטרת התכלית לגלוי
 הנסתרות באחרית הימים על ידי רבי שמעון בן יוחאי על כן שפיר נעשה אדם
 נאמר בעבורה. (שער יששכר מאמר גל עיני אות ג')

גם איש פשוט שלא קדש את עצמו בפעולות הראויים ללמוד הקבלה
 מכל מקום יקרב אל החכמה ההוא בפרט בסוף יומיא אילין, שבזה תליא
 התקרבות הגאולה

עוד בזמור הנזכר אשרי העם לומדיה ואשרי העומדים על סודה: לכאורה קשה
 דכיון שהמה לומדיה לומדי הזהר הקדוש וחכמת האמת איך קראים בלשון העם
 שהוא מדרגה פחותה כנודע בדרשות רבותינו זכרונם לברכה ורש"י על התורה
 כמה פעמים, אך מזה הוא ראיה כשיטת המקבלים רבותינו ובפרט בספר סור
 מרע ועשה טוב כמו שהאריך לכאר שם, שגם איש הפשוט שלא קדש את עצמו
 כל כך בפעולות הראויים ללמוד הקבלה מכל מקום יקרב אל החכמה ההוא
 בפרט בסוף יומיא אילין שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו על כן
 כתב בזה בלשון 'אשרי העם' שהוא בבחינת העם במדרגה פחותה ואף על פי
 כן יתקרב להיות לומדיה (ועזרהו השם יתברך להיות בבחינת) אשרי העם העומדים
 על סודה (להשיג ולהצלח) כן יהי רצון במהרה בימינו אמן.

(שער יששכר מאמר גל עיני אות טוב)

הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁבָּר)

הרב סיני הלברשטאם רב דקהל דברי חיים
בלאאמו"ר הרה"צ מוה"ר ישראל שליט"א האדמו"ר ואבד"ק זמיגראד
במח"ס סיני בקדש על הגדה של פסח, סדור תפלה סיני בקדש, עוקר
ערים עה"ת, סיני בקדש על חג הסוכות, ועוד.

כ"ו תמוז תשל"ז

יומא דהילולא דכ"ק זקיני הרהגה"צ רשכבה"ג סוע"ה וכו' מוה"ר סיני זצללה"ה
האדמו"ר ואבד"ק זמיגראד יצ"ו

שלמא רבא מן שמיא יסגי להאי גברא רבא ויקירא יד"נ הרה"ג נודע לשם ולתהלה
בשערים המצויינים בהלכה בהרבצת תורה, טהרה וקדושה לעדרים, דולה ומשקה
מתורת רבותינו הקדושים, אשרי שלו ככה. כעמוד הברזל בל ימוט נגד רוח סערה
של החדשות בכל דברים הנוגעים לקדושת ישראל שהן יסוד היסודות עיקר העיקרים
לקיומו של עמנו עם קדוש, ה"ה כש"ת מוה"ר שלום יהודא גראס שליט"א המפורסם
בעולם לתפארת עם סגולה. אדברה ואבקשה טוב לך ושלום בארמנותיך, יהי שלום
בחלך שלוה בארמנותיך!

אחדשה"ט ושת"ה אגיד לו ששמחתי בהודעתי כי בעזרתו ית"ש הנו עומד כבר
באמצע הדפסת ספרו ספיר ויהלום יקר הערך נקוב בשם אפיית מצות השלם, אשר
בו לקט בעזהשי"ת מספרי קודש אמרים וענינים מנהגים ועצות והרחקות בהלכות
אפיית מצות ונוסף עליו דברי התעוררות ומוסר להזכיר ולהתבונן ע"י דברים מועילים
מאד לעבודת ית"ש, להגיד לאדם ישרו את הדרך אשר ילך בה נוסף על מה שידע "את
המעשה אשר יעשון" - "דת דין ופקידים כפל לפקודים".

ואף שאין מקומי בין מחברי חיבורים - כי ידעתי ערכי - אך לא אוכל להשיבו ריקם
כי מכיר אני את המסדר ומלקט הנעלה אשר הוא ירא שמים מרבים עובד ה' במסירות
נפש ונאים הם הדברים למי שאמרם וסידרם: ראויים הם להביאם לדפוס ולהפיצם על
פני תבל לזכות את הרבים. יישר כחו וחילו לאורייתא!

הרב המחבר שליט"א הוא כבר בבחינת "איתמחי גברא ואיתמחי קמיעי" כי הרי זיכה
אותנו בכמה ספרים חשובים שנתקבלו בצבור באהדה רבה, וכמעשהו בראשונים כן
מעשהו באחרונים, אסף כעמיר גורנה מדברי רבותינו שמימיהם אנו שותים ועליהם אנו
נשענים, וסדרם לפי פרקים וכותרת לראש לכל מאמר, שהקורא ימצא בנקל מבוקשו,
והוסיף עליהם נופך משלו, באורים מראה מקומות והערות חשובות.

עיינתי בספר דנן וראיתי ש"ארבע הופעות הם" ב"ארבע קפיצות שקפץ", ובאמת "ארבעה דברים של שבח יש כאן" ב"ארבעה דברים שצוה ר' יהודה" כנגד "ארבע מצות שהיו להם לישראל במצרים". ידוע ש"ארבעה דברים צריך לקבל עליו מי שרוצה להיות חבר": ולכן הקונטרסים האלו ש"ארבע סייגות הן", נאמרו ב"ארבעה אפין: פנים של אימא למקרא, פנים בינונית למשנה, פנים שוחקות להש"ס, פנים מסבירות לאגדה". הרב המחבר "ארבעה קולמסין נטלי" לכתוב בספר של "ארבע מדות יפות לבני אדם: מלאכה (סדר האפייה), תורה (הלכה), עצת זקנים (מנהגים), ורוח נמוכה (מוסר). ובאשר "ארבע דרכים הם" להשיג המטרה כי "ארבע מדות בהולכי בית המדרש וב"יושבים לפני ת"ח", תפס מ"ארבע המדות שבתלמידי חכמים שלומד לעצמו ולאחרים", בתקוה שיהיו תואמים לשני המקצועות, היינו מארבע המדות שבתלמידים: הרוצה שילמוד וילמדו אחרים - עין טובה".

הרב המחבר דנן "ארבעה שמחות ביום אחד ראה" ועליו נאמר "ארבע תכיפות הן יחד מנהון תיכף לת"ח ברכה", וגמרו עליו ההלל באמרם חכו"ל "ארבעה דברים אדם העושה אותן אוכל פירותיהן בעוה"ז והקרן קיימת לעוה"ב" - ועל כן "ארבעה צריכין להודות" ו"ארבעה מזמורים צריכים לאמר" על יציאת ארבע קונטרסים בחוץ שהן שתיים בפנים (תורה וגדולה נתאחדו על שולחנו). "ארבעה הן שיצאו להן מוניטין בעולם" בין אותם שלנים "בארבע אמות של הלכה". ועליו אני קורא: "ארבעה דברים יפים לבני אדם" ולכן יברכהו ה' ב"ארבע פקידות: לבכורות, לבנים, לשמירה ולשלום!"

נודה לה' הטוב ומטיב הגומל לחייבים טובות שגמלנו הטובה הזאת וזיכה המחבר ללקט ולחבר את הספר הזה שהוא מלאכה וחכמה באשר בו ליקט דברי אלקים חיים ממאמרי חז"ל וספרי קודש מרבתינו הראשונים והאחרונים. והן אמת שספרי הלכה ומוסר נמצאים ומפוזרים בכל בתי אהב"י ואשר בהם מבואר הדרך העולה בית אל. אמנם המאמרים והעיניים הנוגעים לקדושה זו - שמחויבים בו שמירה משעת קצירה - מפוזרים אחת הנה ואחת הנה והיא כמאמר הנביא (בהפטרה יום א' דפסח) "סוגרת ומסגרת מפני בני ישראל אין יוצא ואין בא", אין איש דורש או מבקש אותם כי הכל קונים על המוגמר מבית החרושת ושם ספר התורה מונחת בקופסא ואין איש שם על לב.

על כן עת לעשות לה', והחלש יאמר גבור אני ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, והליקוט הזה יהי' לתועלת בעזהש"ת לכל מי שימצא חן בעינו לדעת מה ה' דורש ממנו. הקורא בו יראה שקונטרס זה לא נתחבר על מנת שילמדו בו בלבד - כי כמעט לא נמצא שום דבר חדש שלא ידע אותו הקורא מתחלה אלא המכוון בקונטרס הזה הוא, ככלי אומנות ביד האומן, לרשום דברים שיעמיק בהן במחשבתו ויכניסם בקירות לבו להתבונן ע"י לאחוז בדרך הקודש להשתמש בו למעשה. ולכן, תחזקנה ידי של הרב הנ"ל ויהי ה' עמו ובכל אשר יפנה יצליח לעשות גדולות "ושפתיו בשוע יפתח כאולם המפתח" והש"ת יחננו "ועוז וכח לו ימתח" ויזכהו להיות ממזכיר הרבים בכוונה רצויה ולב טהור "תזל אמרותיו כטל לקוי רסיסי טל ויעשו הדברים רושם בלבות אהב"י ויתגדל ויתקדש שמיה רבא.

יהא ביאת ספרו ברוך לפאר ולרומם קרן התורה והיראה. ולבסס ולהרחיב גבולי הרבצת התורה בתפוצות ישראל ולחיזוק ועידוד בני התורה בדורות ישרים ומבורכים המשך בעמוד י

שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שֶׁבַת מַחְבֵּר זְרַמ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יֵצֵא לְאוֹר ע"י הַאֲדומו"ר מֵהַאֲלָמִין שְׁנַת תש"ס ל"פ"ק עַל או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשֶׁבַת פְּרָשַׁת כִּי תִשָּׂא

השלֵהבת ואינו משתמש לאורה משתמש לאורה ואינו רואה את השלֵהבת אין מברכין עליה עד שיהא רואה את השלֵהבת ומשתמש לאורה:

סימן רצט - שלא לאכול ולא לעשות שום

מלאכה קודם שיבדיל, ובו י' סעיפים

א. אסור לאכול שום דבר או אפילו לשתות יין או שאר משקין חוץ ממים משתחשך עד שיבדיל אבל אם היה יושב ואוכל מבעוד יום וחשכה לו אין צריך להפסיק (אפילו משתיה) (בית יוסף). ואם היה יושב ושותה וחשכה לו צריך להפסיק ויש אומרים דהני מיילי בספק חשיכה אבל בודאי חשיכה אפילו היה יושב ואוכל פורס מפה ומבדיל וגומר סעודתו.

הגה: והמנהג פשוט כסברא הראשונה:

ב. היו שותים ואמרו בואו ונבדיל אם רצו לחזור ולשתות קודם הבדלה אינם צריכים לחזור ולברך ויש מי שחולק בדבר:

ג. כשמפסיק להבדיל אין צריך לברך בורא פרי הגפן על כוס של הבדלה ויש אומרים שצריך:

ד. כשהיה אוכל וחשכה שאמרנו שאין צריך להפסיק גומר סעודתו ומברך ברכת המזון על הכוס ואחר כך מבדיל עליו ואם יש לו שני כוסות מברך ברכת המזון על אחד ומבדיל על אחר:

ה. טעה ואכל קודם שהבדיל יכול להבדיל אחר כך:

ו. שכח ולא הבדיל במוצאי שבת מבדיל עד סוף יום ג' ויש אומרים שאינו מבדיל אלא כל יום ראשון ולא יותר ודוקא בורא פרי הגפן והמבדיל בין קודש לחול אבל על הנר ובשמים אינו מברך אלא במוצאי שבת ויש מי שאומר דהא דקיימא לן טעם מבדיל הני מיילי היכא דהבדיל בליל מוצאי שבת אבל אם לא הבדיל בלילה כיון שטעם שוב אינו מבדיל. הגה: והעיקר כסברא הראשונה ומי שמתענה ג' ימים וג' לילות ישמע הבדלה מאחרים ואם אין אחרים אצלו יכול להבדיל בשבת מבעוד יום ולשתות ולקבל אחר כך

המשך בעמוד לב

המשך סימן רצח - דיני נר הבדלה
ה. אין מברכין על הנר שלא שבת ממלאכת עבירה לאפוקי אור שהודלק לחיה ולחולה שכיון שלא הודלק לעבירה מברכין עליו אבל אם הדליקו אינו יהודי בשבת כיון שאם היה מדליקו ישראל היה עובר לא שבת ממלאכת עבירה מיקרי ואין מברכין על אור של עבודת גלולים (טור):

ו. אינו יהודי שהדליק במוצאי שבת מישראל או ישראל מאינו יהודי מברכין עליו אבל אינו יהודי שהדליק מאינו יהודי אין מברכין עליו ובמוצאי יום הכיפורים אין מברכין על נר שהדליק ישראל מאינו יהודי (ועיין לקמן סימן תרכ"ד סעיף ה'):
ז. היה הולך חוץ לכרך וראה אור אם רובן אינם יהודים אין מברכין עליו ואם רובן ישראל או אפילו מחצה על מחצה מברכין עליו:

ח. אור היוצא מהעצים ומהאבנים מברכין עליו אבל במוצאי יום הכיפורים אין מברכין עליו:

ט. גחלים הבעורות כל כך שאילו מכניס קיסם ביניהם הוא נדלק מברכין עליהם והוא שעשויים להאיר:
י. אור של כבשן בתחלת שרפת הלבנים אין מברכין עליו שאז אינו עשוי להאיר ואחר שנשרפו אז עשוי להאיר ומברכין עליו:

יא. נר בית הכנסת אם יש שם אדם חשוב מברכין עליו ואם לאו אין מברכין עליו ויש אומרים בהיפך ואם יש שמש שאוכל שם מברכין עליו והוא שלא תהא לבנה זורחת שם:

יב. אין מברכין על נר של מתים שאינו עשוי להאיר הילכך מת שהיו מוליכין לפניו נר אילו הוציאוהו ביום והוציאוהו בלילה בנר אין מברכין עליו:
יג. סומא אינו מברך:

יד. היו יושבים בבית המדרש והביאו להם אור אחד מברך לכולם:

טו. נר בתוך חיקו או בתוך פנס (פירוש כלי שנותן בו הנר שלא תכבה) או בתוך אספקלריא רואה את

המשך מעמוד ח

ע"ד ישראל סבא מחונכים - בדרך שהורו לנו רבותינו מאוה"ג זי"ע משנות דור - ויזכה לנטוע גפן פורחת בכרם ה' צבקות מתוך אושר ועושר ושירוה נחת ועונג רב מכל יו"ח שי' לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה לשמה, ומשולחן גבוה ישפיעו לו בתדירא שיזכה לישב באהלה של תורה כל ימי חייו. ויה"ר שכל אחד ואחד יעשה בכל האמור "בזריזות נפלאה", כפי שהיה ב"פסח מצה ומרור" בעת יציאת מצרים, "ואכלתם אותו בחפזון". והדבר יחיש את מילוי ההבטחה: "ויהי בשלם סוכו (שבית המקדש יהי בירושלים) ומעונתו בציון". ונקריב את קרבן הפסח כהלכתו ונאכל שם מן הפסחים ומן הזבחים - בגאולתנו ופדות נפשנו. בגאולה האמיתית והשלמה על ידי משיח צדקנו, אמן.

בכבוד ובברכה להצלחה בכל האמור ובברכת חג הפסח כשר ושמה.

הק' סיני הלברטאם בלאאמו"ר הגה"צ רבי ישראל שליט"א האדמו"ר מזמיראד יצ"ו

בצירוף ברכתי הנני רושם את אשר נתעוררתי (כאשר עיינתי בספרו) בכמה דברים העומדים על הפרק ושנחוץ מאד לפרסם אותם (וכבר נכתב בספרי סיני בקודש על הל' פסח וספרי עוקר הרים על השו"ע).

א) מובא בשו"ת דברי חיים לזקני הרה"ק מצאנו זצ"ל, שאשה ההולכת בראש פרוע אינה נאמנת על כשרות. (ועי' בספר דת משה ויהודית בשם הצ' מבעלז זי"ע, ובס' והיה מחניך קדוש). ואם כן, כל אשה המגלה שערות ראשה אינה נאמנת להיות מתעסקת במצות מצוה, אפילו כשעומד שם משגיח תמידי, שאין ביכלתו לראות ולהשגיח על כל המכשולות שתגרום האשה בעלת ראש גלוי, וד"ל. ולכן, היות ועכשיו הזמן שמכינים המצות מצוה לחג הפסח בבתי אפייה למצות. וגלגול המצות נעשה על ידי נשים, נחוץ לעורר את מנהלי בתי האפייה שידקדקו על הנשים העובדות שיכסו את ראשן כהלכה. הנשים הללו באות לבקש פרנסתן בגלגול המצות, באות מבתים שונים, חרדיות, דתיות פחות או יותר. וכמה מהן רגילות ללכת כל השנה בראש מגולה. בעלי בתי האפייה למצות חייבין לשכור כפועלים במצות שלהם רק נשים צנועות המכסות ראשן, אע"פ שיצטרכו לשלם להם כמה זוזים יותר. וברור שישנן הרבה נשים צנועות המחכות לכך למצא העסקה במצות מצוה.

ב) ועוד דבר נחוץ: אם עובדים במצות אנשים ונשים יחדיו, אז יהיו מובדלים אלו מאלו לכה"פ ד' אמות. ובאם לאו הרי בעשיית מצות מצוה מדברים ליצנות ושחוק וקלות ראש וכו' ומלבד זה התערובת שם אינה במקומה, וכו'.

המשך מעמוד ד

יבואו בטענה לפני האלוקים, הרמוז בתיבת צור, והוא "חסיו בו", כי ישראל הגם שירשיעו ויעברו על חלק ממצות ה', אף על פי כן כל מחסיהם בה', ועליו סובלים דלות ושפלות, ונהרגים על קדושת שמו ועומדים ומצפים לצור גואלם והוא אומר "חסיו בו"...

(אור החיים" הקדוש דברים פרשה ל"ו פסוק ל"ז)

שִׁבְת בּו תְּשׁוּב

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מִזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קַבָּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

הקדוש ברוך הוא יתן גן עדן בתורת צדקה

ובספר שפתי צדיקים להרב הקדוש מדינאוויץ זצ"ל (פרשת לך לך) כתב וזה לשונו: סיפר הרב הצדיק הקדוש איש אלקים מאפטא נרו יאיר, פעם אחת נתאכסן אצלי הרב רבי אלימלך זכרונו לברכה נשמתו בגן מרומים, ויחדתי לו בית בפני עצמו. פעם אחת נכנסתי אצלו ומצאתיו שישוב ומחשב חשבונות לעצמו אם הוא ראוי לעולם הבא, ודיבר עם עצמו, נפשי נפשי אינך ראוי לעולם הבא, וחישב כל דופי שיש בו, ושוב ניחם את עצמו ואמר, הלא אפילו אם אינך ראוי, מכל מקום הקדוש ברוך הוא רחמיו וחסדיו ינחילך חלק לעולם הבא, כי הלא אמרו חכמינו זכרונם לברכה (עיין סוטה דף י"ד ע"א) קודשא בריך הוא קיים כל התורה וכו', ניחם אבלים ועשה שושבינות וגומלי צדקה וכו', והנה בעולם הבא שאין בו לא אכילה ושתיה וכו' מה צדקה שייך שם, אלא יעשה צדקה עם שאינם ראויים לעולם הבא ליתן צדקה בתורת צדקה.

וכתב שם עוד, ובזה אפשר לפרש הפסוק (בראשית טו, ו) "ויחשבה לו צדקה", כי אברהם אבינו ההי בבחינה זו, ועניו בעיני עצמו עד שאמר ואנכי עפר ואפר (שם יח, כו) וחושב בלבו שאינו ראוי לשום גמול, רק כי יעשה עמו הקדוש ברוך הוא בתורת צדקה, וזהו ויחשבה לו צדקה, כלומר שחישב את עצמו, לו - שאיש כמותו, אינו ראוי לשום שכר רק בתורת צדקה.

ליום הדין הגדול והנורא צריך להגיד האמת ולהיות מודה ועוזב **ובספר** רביד הזהב פרשת נצבים (אופן ד', דף ע"ב עמוד ד') כתב וזה לשונו:

הערות

1. כיון דעאלו לגו וכו'. כיון שהנשמות נכנסו לפנים, למקום שהצדיקים האחרים עומדים, כמה חדוה על חדוה, וכמה שמחה על שמחה על הצדיקים, וכל בני הישיבה שמחים. לסוף ג' ימים שנסתתרו בהיכלות ידועים, הן יוצאות, ואוירים נושבים, ומצטיירים כולן בצורתן, ומכאן ולהלאה, יורשות אחוזת נחלה כראוי לכל אחד ואחד.

והנה האדם כאשר בא ליום הדין הגדול והנורא צריך להגיד האמת ולהיות מודה ועוזב ולהעיד בעצמו שלא פעל ולא עשה בעולם הזה. על דרך ששמעתי בשם רבן של כל בני הגולה רבי אלימלך זכותו יגן עלינו שאמר על עצמו שבטוח הוא שיהיה לו עולם הבא, [כי] כאשר יבוא לעולם העליון וישאלו אותו אם למד, יאמר לא. ישאלו אם התפלל, יאמר לא. עשית מצוות ומעשים טובים, יאמר לא. ומשיבין לו, אם כן אתה אומר האמת, בעבור האמת מחויבין ליתן לך חלק לעולם הבא, עד כאן לשונו.

פרק ג'

תוכן הענינים

- א. שכר עולם הבא ליראי ד'.
- ב. ס' ריבוא מלאכי השרת משרתים את הצדיק כשבא לגן עדן.
- ג. כל צדיק וצדיק יש לו חופה בפני עצמו.
- ד. שישים מלאכים עומדים בראש כל צדיק וצדיק.
- ה. שמונים רבוא מיני אילנות יש בכל זוית וזוית.
- ו. חבתים של הצדיקים בשלוש מאות ועשרה עולמות.

פרק ג'

שכר עולם הבא ליראי ד'

כתיב אשרי איש ירא את ה' במצותיו חפץ מאד (תהלים קיב, א), וכתב המצודת דוד שם, כי הדבר הזה יחשב הילול לה', ירא מלעבוד על לא תעשה, במצותיו לקיים מצוות העשיות, גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך, לא זה בלבד שאשרי לו, כי גם לזרעו ייטיב ויהיה כל אחד גיבור בארץ, ואף כל אנשי הדור של הישרים יהיו מבורכים, כי מכריעים את העולם לזכות, הון ועושר בביתו וצדקתו עומדת לעד, אם כי יקבל גמול טוב בזה העולם ויהיה הון ועושר בביתו, עם כל זה שכר צדקתו עומדת לעד, ושמורה לו לעולם הבא עד כאן לשונו.

וכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך (תהלים לא, מ), וכתב שם רש"י ז"ל, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, ידעתי לעולם הבא יש שכר טוב ליראיך, ומכל מקום בעולם הזה שהרשעים מקיפים אותם אני מתפלל עליהם שתסתירם בסתר פניך עד כאן.

ובגמרא (סוכה דף מ"ט עמוד ב') אמר רבי חמא כל אדם שיש עליו חן בידוע שהוא ירא שמים, שנאמר (תהלים קג, יז) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.

ובפירושו המצודת דוד (תהלים לג, יח) כתב, הנה עין ה' אל יראיו, השגחת ה' הוא על יראיו אשר יקוו לחסדו.

ובספר הקדוש קב הישר (פרק ט') כתב טעם למה נקראים שמים של ראשים ומנהיגים וקצינים, נשיאים, מפני שאדם אדם זכה ונוהג ביראת ה', ינשא מעלה מעלה וגם נשמתו בעולם הבא צרורה היא בצרור החיים במעלות קדושה, עד כאן.

והגר"א ז"ל במשלי (יט, כג) כתב בזה הלשון: יראת ד' לחיים, כלומר שיראת ה' היא מביאתו לחיים, וגם שיהיה שבע ילין ושלא יפקד רע, כלומר בין הרעים, והענין שנתן הקדוש ברוך הוא לאדם בטבעו שישן כדי שתעלה נשמתו לישיבה של מעלה ושם מגלין לו רזי תורה, מה שאי אפשר לאדם ללמוד בשבעים שנה לומד שם בשעה אחת, אך מאותו הלימוד אינו בא לו שום שכר כלל, אלא שזהו השכר בעצמו, אבל מה שלומד ביום היא מביאתו לידי חיי עולם הבא, וזהו יראת ה' מה שלומד התורה ביראת ה' כל היום מביאתו לחיים.

וכתב בחובת הלבבות (שער הכסחון, שער הכסחון, פרק ג) ואם הוא מגביר עבודת האלקים ובוחר ביראתו ובוטח בו בעניני תורתו ועולמו, וסר מן הדברים המגונים ונוסף למדות הטובות לא יבעט במנוחה ולא יטה אל השלוחה ולא ישיאהו היצר, ולא יפת בכשפי העולם, יסתלק מעליו טורח הגלגול והסיבוב בהבאת טרפו.

ובספר צדקת הצדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין (עמוד צ"ב) כתב: על ידי היראה אדם זוכה לבנים, כמו שכתוב (תהלים קכה, ד) הנה כי כן יבורך גבר ירא ה', וגבר נקרא האיש מצד כחו כח גברא, ולכן נקרא כן

התרנגול, כדרך שאמרו (ברכות כ"ב ע"א) שלא יהיו תלמידי חכמים מצויין אצל נשיהם כתרנגולים, וגם שם הגבורה, כמו שאמרו (אבות פרק ד', משנה א) איזהו גבור הכובש את יצרו, וכשהוא באותו כח ירא, פירוש מוגדר שלא יעשה רק לרצון השם יתברך (וגם יראה זו בושח, כמו שאמרו (נדרים כ' ע"א) שמתבייש בחדרי חדרים מפני השם יתברך, אז זוכה לשכר פרי הבטן, שהגפן פוריה עושה פירות זיתים, כי שמן הוא חכמה וגפן יראה כנודע, וראשית חכמה יראת ה', ואי יראת ה' היא אוצרו אין, אי לא לא.

ס' ריבוא מלאכי השרת משרתים את הצדיק כשבא לגן עדן

בספר שבט מוסר (פרק כ"ה) מביא מילקוט בראשית (רמז כ') אמר רבי יהושע בן לוי שני שערי כדכד יש בגן עדן ועליהם ס' רבוא מלאכי השרת, וכל אחד מהם זיו פניהם כזוהר הרקיע מבהיק, ובשעה שהצדיק בא אצלם מפשיטין מעליו הבגדים שעמד בהן בקבר, ומלבישין אותו ח' בגדים של ענני כבוד, ושני כתרים נותנין על ראשו אחד של אבנים טובות ומרגליות ואחד של זהב פרוים, ונותנין שמונה הדסים בידו ומקלסין אותו, ואומרים לו (קהלת ט, ז) לך אכול בשמחה לחמך, ומכניסין אותו למקום נחלי מים מוקף ת"ת מיני ורדין והדסים.

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"
 לפי סדר פרשיות השבוע
 ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתה בהדפסת הספרים
 ותזכה להנות מזוהר השבת
-עלות הדפסת קונטרס 5260-
כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת":
0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג רפואת הנצלה וכו')

זהר על מעלת ושמירת השבת

ימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

כּוּס על דְרֵךְ הַחֲכָמָה הוא אֱלֹהִים, והוא (מלא בְּיָהּ וְהֵם) וְכָאן שְׁלָם. כ"ס בְּלִי ו', כְּמוֹ כֶּסֶם, שֶׁהוּא פָּגוּם וְחָסֵר בְּלֹא אֶלֶף, כֵּן הוּא חָסֵר בְּלִי וַי"ו, וְהוּא פָּגוּם. הַכֶּסֶם א כֵּן עוֹלָה בְּגִמְטְרִיא כּוּס.

כּוּס הִיא ה"א, וְצָרִיךְ עֲשֶׂרָה דְבָרִים, כְּנֶגֶד י', וְהֵם: עֲטוּר בְּסוּד הַעֲטָרָה, עֲטָרַת תְּפָאֲרַת. וְזֶהוּ סוּד עֲטוּר שְׂאֵמְרוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה, מְעֲטָרוּ בְּתַלְמִידִים, וְהִיא עֲטָרַת הַבְּרִית. עֲטוּרָה, (תְּהִלִּים קב) תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף. שְׁכָל הַבְּרִכוֹת וְהַתְּפִלוֹת מִתְּעַטְפִּים עַד שֶׁתַּעֲלֶה תְּפִלַּת הָעֵנִי. הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטִהְרוּ וְקִדְּשׁוּ. הַטְּהָרָה מִיַּמִּין הַחֹסֵד, וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׂמָאל הַגְּבוּרָה. כּוּס שֶׁל בְּרִכָּה מְלָכוּת, מְצַד בִּינָה הַנִּקְרָאֵת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מְצַד הַכְּתָר. ח"י מְצַד יְסוּד הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנֵאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תָמוּט אֲמַר מְרַחֲמֶךָ ה'. מְלֹא מְצַד תְּפָאֲרַת. מְקַבְּלוּ בְּשֵׁתִי יָדְיוֹ, ה' ה'.

כּוּס על דְרֵךְ הַחֲכָמָה, הוּא אֱלֹהִים. וְהוּא (מלא בְּיָהּ וְהֵם) וְהָכָא שְׁלָם, כ"ס בְּלֹא ו' כְּמוֹ כֶּסֶם שֶׁהוּא פָּגוּם וְחָסֵר בְּלֹא אֶלֶף, כֵּן הוּא חָסֵר בְּלֹא וַי"ו, וְהוּא פָּגוּם. הַכֶּסֶם א כֵּן עוֹלָה בְּגִמְטְרִיא כּוּס.

כּוּס הִיא ה"א, וְצָרִיךְ עֲשֶׂרָה דְבָרִים, כְּנֶגֶד י'. וְהֵם: עֲטוּר בְּסוּד הַעֲטָרָה, עֲטָרַת תְּפָאֲרַת. וְזֶהוּ סוּד עֲטוּר, שְׂאֵמְרוּ זְכוּרֹנָם לְבִרְכָה מְעֲטָרוּ בְּתַלְמִידִים, וְהִיא עֲטָרַת הַבְּרִית. עֲטוּרָה, (תְּהִלִּים קב) תְּפִלָּה לְעֵנִי כִי יַעֲטֹף. שְׁכָל הַבְּרִכוֹת וְהַתְּפִלוֹת מִתְּעַטְפִּים, עַד שֶׁתַּעֲלֶה תְּפִלַּת הָעֵנִי. הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטִהְרוּ וְקִדְּשׁוּ. הַטְּהָרָה מִיַּמִּין הַחֹסֵד. וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׂמָאל הַגְּבוּרָה. כּוּס דְּבִרְכָה מְלָכוּת מְצַד בִּינָה הַנִּקְרָאֵת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מְצַד הַכְּתָר. ח"י, מְצַד יְסוּד, הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנֵאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תָמוּט אֲמַר מְרַחֲמֶךָ י'. מְלֹא, מְצַד תְּפָאֲרַת. מְקַבְּלוּ בְּשֵׁתִי יָדְיוֹ, ה' ה'.

וּנְזוּתָנוּ בַיָּמִין, כִּי ה' עֲלִיּוֹנָה לְחֶסֶד,
 ה' שְׁנִיָּה לְגִבּוֹרָה. וּמִסְלָקוֹ מִן
 הַקֶּרְקַע טָפַח, בְּסוּד יו"ד כִּי סְלוּק ה'
 הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד
 יֵאֱהַדְוֶנָּהּ. יו" (ד"א יו"ד) מֵאִיר בְּכַת עֵין.
 יְהו"ה בְּשִׁלְשָׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי
 מֵאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין, וְאִישׁוּנֵי
 עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמִשְׁגָּרוֹ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי
 בֵּיתוֹ. הִיא בֵּינָה, שְׁנֵאֲמַר בָּהּ, יִשְׁמַח
 מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

וּנְזוּתָנוּ בַיָּמִין, כִּי ה' עֲלִיּוֹנָה לְחֶסֶד,
 ה' שְׁנִיָּה לְגִבּוֹרָה. וּמִסְלָקוֹ מִן
 הַקֶּרְקַע טָפַח, בְּסוּד יו"ד, כִּי סְלוּק ה'
 הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם
 בְּסוּד יֵאֱהַדְוֶנָּהּ. יו" מֵאִיר בְּכַת עֵין.
 יְהו"ה בְּשִׁלְשָׁה צְבָעֵי הָעֵין. אֲדָנִי
 מֵאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵין וְאִישׁוּנֵי
 עַפְעָפֵי הָעֵין. וּמִשְׁגָּרוֹ בְּמִתְנָה
 לְאֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, הִיא בֵּינָה, שְׁנֵאֲמַר בָּהּ
 יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמִתְנַת חֲלָקוֹ.

מִיָּם אַחֲרוֹנִים

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תְּמִינָאָה, מִיָּם אַחֲרוֹנִים דְּתַקִּינוּ לֹן,
 בְּגִין מְלַח סְדוּמִית,
 הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינִים. אֲמַאי אֶקְרוּן
 חוּבָה. אֵלָּא בְּאַרְחָ רְזָא, סַם הַמְּנוֹת
 שְׂרִיא עַל יְדוּי מְזוּתָמִין, דְּעַבְדֵי בְּהוּ
 בְּרָכָה. וְעַל כּוּס דְּמִבְּרָכֵי עֲלִיָּה בְּלֵא
 טְהֵרָה, אֶקְרִי טְמָא. וּמָה כּוּס דְּשׁוֹתִין
 בּוֹ, טְמָא לְבְּרָכָה עַד דְּהוּוּ מְטְהֵרֵי לִיה
 בְּהַדְחָה מְלֵגוֹ וּמְלֵבֵר. כֹּל שְׁכַן יְדוּי.
 וּבְגִין דָּא, מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוּבָה. וְרְזָא
 דְּמְלָה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם: אֵלּוֹ מִיָּם
 רֵאשׁוֹנִים. וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים: אֵלּוֹ מִיָּם
 אַחֲרוֹנִים. כִּי קְדוֹשׁ: זֶה שְׁמֵן עֶרֶב.
 לְקַבֵּל, קְדֹשׁ קְדֹשׁ קְדֹשׁ יו" צְבָאוֹת.
 וּבְגִין דָּא וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְגו',
 לְאַשְׁתַּמוּדְעָא דְּאַתּוֹן בְּגִין לְקוּדְשָׁא
 בְּרִידָה הוּא, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב, (דברים יד)

מִיָּם אַחֲרוֹנִים

שְׂמִינֵי - מִיָּם אַחֲרוֹנִים שְׁתַּקְּנוּ לְהֵם
 מְשׁוּם מְלַח סְדוּמִית הַמְּסַמָּא אֶת
 הָעֵינִים. לְמָה נִקְרָאוּ חוּבָה? אֵלָּא
 בְּדֶרֶךְ סוּד, סַם הַמְּנוֹת שׁוֹרָה עַל יְדֵים
 מְזוּתָמוֹת, שְׁעוֹשִׁים בָּהֶם בְּרָכָה. וְעַל
 כּוּס שְׁמִבְּרָכִים עֲלִיָּה בְּלֵי טְהֵרָה
 נִקְרָאת טְמָאָה. וּמָה כּוּס שְׁשׁוֹתִים
 בָּהּ טְמָאָה לְבְּרָכָה, עַד שֶׁהִיוּ
 מְטְהֵרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה מְבַפְּנִים
 וּמְבַחוּץ - כֹּל שְׁכַן יְדוּי. וּמְשׁוּם זֶה
 מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוּבָה. וְסוּד הַדְּבָר,
 (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם - אֵלּוֹ מִיָּם
 רֵאשׁוֹנִים. וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים - אֵלּוֹ
 מִיָּם אַחֲרוֹנִים. כִּי קְדוֹשׁ - זֶה שְׁמֵן
 עֶרֶב. כְּנֶגֶד (ישעיה ו) קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ
 קְדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת. וּמְשׁוּם זֶה
 וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְגו', לְהוֹדִיעַ שְׂאֲתֶם

בָּנִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם.

בָּנִים לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב
(דברים טז) בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם.

מְנוּחַה שֶׁל שַׁבָּת

(ח"ב קנ"ו, א)

וְאִי תִימָא, אֲמַאי אַתְּמַנִּי הַאי קָרָא, בצְלוֹתָא דְּמְנוּחָה דְּשַׁבְּתָא. וְאוֹת אִיהוּ לְמַהוּי בְּשַׁבְּתָא בְּהַיָּא צְלוֹתָא דְּמְנוּחָה, וְלֹא בצְלוֹתָא דְּחוּל, דְּוִדְאִי לְאוֹ צְלוֹתָא דְּמְנוּחָה דְּשַׁבְּתָא בְּחוּל. בְּגִין דְּהָא בְּחוּל בְּשַׁעְתָּא דְּמְנוּחָה, תְּלִיָּא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלֹאוּ אִיהוּ עֵת רְצוּן. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעָדִי, וְכֹלָא אַתְּבְּלִיל כְּחָדָא, וְאַף עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעָר, אַתְּבְּסֻמוּתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אַצְטְרִיךְ קָרָא דִּיחֻדָּא, לִיחֻדָּא כָּל דְּרִגְוִין, דְּכַד הוּי יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּבְּלִיל בְּרַחֲמֵי, וְאַתְּבְּסֵם כְּלָא, וּבְדִין עֵת רְצוּן כְּתִיב. עֵת רְצוּן, כְּלִיל כְּלָא כְּחָדָא. וְדִינָא אַתְּבְּסֵם בְּהַיָּא זְמַנָּא, וְהוּי חֻדָּה כְּכֹלָא.

מְנוּחַה שֶׁל שַׁבָּת

וְאִם תֹּאמַר, לְמָה הַתְּמַנָּה הַפְּסוּק הַזֶּה בְּתַפְּלַת מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת? נֶאֱמַר הוּא לְהִיּוֹת בְּשַׁבְּתָא בְּאוֹתָהּ תְּפִלַּת מְנוּחָה וְלֹא בְּתַפְּלַת חַל, שְׂוִדְאִי אִין תְּפִלַּת מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת כְּמוֹ חַל. מִשּׁוֹם שֶׁהָרִי בְּחַל, בְּשַׁעַת הַמְּנוּחָה, תְּלוּי הַדִּין בְּעוֹלָם וְאִינוּ עֵת רְצוּן, אֲבָל בְּשַׁבְּתָא כְּשֶׁכָּל הַרְגֵז הוֹסֵר וְהַכֵּל נִכְלָל כְּאַחַד, וְאַף עַל גַּב שְׂמַתְעוּרָא דִּין, זֶה הַתְּבַשְׂמוּת, וְלִכְּן צְרִיךְ פְּסוּק שֶׁל יחֻד לִיחַד אֶת כָּל הַדְּרָגוֹת. שְׂכַשְׂשֵׁי יחֻד, הַדִּין מִתְּחַבֵּר וְנִכְלָל בְּרַחֲמִים וְהַכֵּל מִתְּבַסֵּם, וְאִז כְּתוּב עֵת רְצוּן. עֵת רְצוּן כּוֹלֵל הַכֵּל כְּאַחַד. וְהַדִּין מִתְּבַסֵּם בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיֵשׁ שְׂמִיחָה בְּכֹל.

שְׁעַת מְנוּחָה הִיא עֵת רְצוּן

מִשָּׁה אַסְתִּלַּק מִעֵלְמָא, בְּהַיָּא שַׁעְתָּא דְּצְלוֹתָא דְּמְנוּחָה דְּשַׁבְּתָא, בְּשַׁעְתָּא דְּעֵת רְצוּן אֲשַׁתְּבַּח. וּבְהַיָּא שַׁעְתָּא רַעוּא הוּהוּ לְעִילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נִנְעֵלוּ תְּרַעִין בְּשַׁבְּתָא, מִשַׁעְתָּא דְּמְנוּחָה וְלְעִילָא. מִזַּן תְּרַעִין נִנְעֵלוּ. תְּרַעִין דְּבֵי מוֹדְרָשָׁא.

שְׁעַת מְנוּחָה הִיא עֵת רְצוּן

מִשָּׁה הִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שַׁעַת תְּפִלַּת מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת, בְּשַׁעַת שְׂנַמְצָאָת עֵת רְצוּן. וּבְאוֹתָהּ שַׁעַת רְצוּן הִיָּה לְמַעְלָה, וְצַעַר לְמַטָּה, וְעַל זֶה נִנְעֵלְלוּ הַשַּׁעְרִים בְּשַׁבְּתָא מִשַׁעַת הַמְּנוּחָה וְמַעְלָה. אִילוּ שַׁעְרִים נִנְעֵלוּ? שַׁעְרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ, כְּדִי לְהַזְכִּיר אֶת

בְּגִין לְאֲדַבְּרָא לְמֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא,
דְּאֻרֵייתָא אַתְּבַטְלָא בְּגִינֵיהּ.

מֹשֶׁה הִרְעָה הַנְּאֻמָּן שֶׁהִתּוֹרָה
הִתְבַּטְּלָה בְּגִלְלוֹ.

כָּל שַׁעְרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ

בְּהָהוּא זְמַנָּא, בִּי מִדְרָשָׁא דְּמֹשֶׁה
אַתְּבַטְיִיל, כָּל שַׁבּוֹן אַחֲרָנִין.
מָאן חָמֵי תַרְעִין דְּבֵי מִדְרָשָׁא דְּמֹשֶׁה
דְּנִנְעָלוּ, דְּלֹא נִנְעָלוּ אַחֲרָנִין כְּלָהוּ.
אֻרֵייתָא דְּמֹשֶׁה עֲצִיבָא עָלֵיהּ בְּהָהוּא
זְמַנָּא, מָאן לָא עֲצִיב. בְּגִין כְּדָ כָּל
תַרְעֵי דְּבֵי מִדְרָשֵׁי נִנְעָלוּ, וְאַצְטְרִיבוּ
כְּלָא לְצַדִּיקָא לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּאַרְחַ שְׁבַחָא, וְהִינְנוּ (תהלים לו) צַדִּיקְתָּךְ
בְּהַרְרֵי אֵל.

כָּל שַׁעְרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ
בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
בְּטַל, כָּל שַׁבּוֹן הָאַחֲרִים. מִי רוֹאֵה אֶת
שַׁעְרֵי בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שֶׁנִּנְעָלוּ,
וְשָׁלֵא יִנְעָלוּ כָּל הָאַחֲרִים!?!
כְּשֶׁהִתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה עֲצוּבָה עָלָיו
בְּאוֹתוֹ זְמַן, מִי לֹא עֲצוּב!?! מִשּׁוּם כְּדָ
כָּל שַׁעְרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ,
וְהִצְטְרָכוּ כָּלֵם לְצַדִּיק אֶת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּדֶרֶךְ שְׁבַח, וְהִינְנוּ (תהלים לו)
צַדִּיקְתָּךְ כְּהַרְרֵי אֵל.

בַּעֲקֵב־תָּא דַּמְשִׁיחָא לְשַׁקֵּר יִהְיֶה חֵן וְלַהֲבֵל יוֹפִי

אחי, אם תראו איש, שנוטה מדרך התורה הקדושה, שיש לו חן אצל אנשים, אל תאמרו, שכל מי שאהוב למטה בידוע שהוא אהוב למעלה. אל תאמרו כן, כי הוא מחמת שהאנשים המה במדרגה פחותה, והמה מלוכלכים, רחמנא לצלן, בעוונות ופשעים, וכעל כן נחשכו עיני שכלם מלבוא אל האמת, ועל כן הם נוטים יותר לשקר מלאמת, ומרן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע אמר: "שקר החן" - שבעקבתא דמשיחא יהיה לשקר חן, ולהבל יהיה יופי... שהכל קוראים לו כן יען שלשקר הכל מושכים... על כן הפילו תחינתכם לפני השם יתברך מעומקא דליבא שיאיר עיניכם לבוא אל בחינת האמת...

(ספר "אור הנר" להרב הקדוש מפרשיסחא זי"ע"א)

הַמִּשְׁךְ עֵינַי צְנִיעוֹת

המשך המאמר מהחוברת הקודמת

לקמי נהוריני אלין עאלין כל זכו וכל עובדין דעלמא לאתדנא. תרין נהורין אלין אינון סהדי סהדותא, בגין (דאינון) דאית שבעה עיני ה' דמשטטי בכל ארעא, (ס"א כן כל) כל מה דאתעביד בעלמא אתרשים בהווא עובדא ממש והווא זכותא ממש וקיימי בקיומיהו, ואלין תרין נהורין חמאן בהו ומסתכלן וסהדי קמי אלין ע' נהורין, אלין ע' גזרי גזרין ודייני דינין הן לטב הן לבייש, והכא איהו אתר דזכותא, עכ"ל.

א. לקמי נהורין אלין עאלין כל זכו וכל עובדין דעלמא לאתדנא. לפני ע' האורות האלו באים כל הזכויות וכל מעשי בני העולם למשפט. כלומר שע' האורות הללו, ה"ס ב"ד של מעלה, הדנים כל בני העולם. תרין נהורין אלין אינון סהדי סהדותא, ב' האורות העומדים לפניהם, הם המעידים עדות של מעשי בני העולם. בגין דאית שבעה עיני ה' דמשטטי בכל ארעא, משום שיש שבעה עיני ה' המשוטטות בכל הארץ. עינים פירושו השגחה, ויש שבעה מדות בהשגחתו ית' שהם חג"ת נהי"מ, והם המכונים שבעה עיני ה', כלומר, ז' מיני השגחה המכשירים את בני העולם לקבל העונג והנועם העליון. כל מה דאתעביד בעלמא אתרשים בהווא עובדא ממש והווא זכותא ממש וקיימי בקיומיהו, כל מה שנעשה בעולם הן טוב והן רע, נרשם צורתו באותו המעשה ממש ובאותו הזכות ממש ומתקיימים ועומדים לנצח, כלומר, שאין שום דבר נאבד מהעולם הן ממעשים הרעים והן ממעשים הטובים, אלא כל מעשה נרשמת בצורתה בסוד שבעה עיני ה' וגו' וניתן לה בזה קיום נצחי. ואלין תרין נהורין חמאן בהו ומסתכלן וסהדי קמי אלין ע' נהורין, ושני אורות האלו רואים ומסתכלים בכל מעשה, ומעידים עדות לפני ע' האורות, שהם חב"ד של מעלה, ואחר שהע' נהורין שומעים עדותם, אלין ע' גזרי גזרין ודיינין דינין הן לטב והן לבייש אלו ע' האורות גוזרים גזרות ודנים דינים הן לטובה והן לרעה, דהיינו ע"פ עדותם של ב' האורות. פירוש כי בעת השלמות נמצאים ב' האורות הללו שה"ס אור החובות ואור הזכויות, שקולים זה בזה, בסוד שזרונות נעשו לו כזכויות כנ"ל (דף ס"ד ד"ה ביאור) ואז ע' האורות שה"ס ע' סנהדרין של מעלה, דנים לפי עדותם הטובה הזו את כל מעשה לטובה. אבל אם ב' האורות אינם שקולים, אלא אור הזכויות גדול מאור החובות, הנה במדה זו יש חסרון ניכר במעשים הרעים, אשר האדם שעשה אותם, צריך לשוב בתשובה מאהבה עליהם, וזה נבחן שב' האורות מעידים עדות רעה על המעשים שעשה האדם, ואז ע' האורות דנים דינים לרעה, עד שישוב האדם תשובה מאהבה עליהם, ויהפכו לגמרי לזכויות, ויהיו ב' האורות שקולים זה כזה. הרי שהע' נהורין דנים את האדם לפי עדותם של ב' האורות, כלומר אם שקולים או אינם שקולים, ולפי מדת החסרון עד שיהיו שקולים. והכא איהו אתר דזכותא, וכאן בהיכל זה הוא מקום הזכות, כלומר שמה שאומר ודיינין דינין הן לטב והן לבייש, אינו מתגלה כאן אלא בהשפע המושפע מע' נהורין המגיע למטה שם ניכר הרע, אבל כאן הוא הזכות בלבד.

מודעה ואזהרה
מאת רבותינו הגאונים והצדיקים
מארי דארעא דישראל ורבנן קשישאי
ובתי הדינים של ספרדים ואשכנזים פרושים וחסידים

מוסר המדות והצניעות הוא יסוד מוסד בחיי העם הישראלי מדור דור ובו היה מתפאר ומתהלל נגד כל הגוים ואומות העולם. וכמה הזהירו חכז"ל על השמירה וההשגחה של תערובת אנשים ונשים בכל מקרה שהוא. גם באסיפות של שמחה וגם להיפך תמיד תקנות גדולות תקנו לבל עבור על גדרי הצניעות ולהשמר מכל דבר רע. אכן בעוה"ר שמענו ראינו כי החל הקהל להקל באיסור חמור זה וביחוד בשמחה של מצוה להתאסף ולסעוד אנשים ונשים בבית אחד ומהפכים את מצות שמחת חתן וכלה לעבירה של הרהור ופרצה במוסר וצניעות רח"ל.

לואת ראינו לנו לחובה להודיע בשער בת רבים דעת תוה"ק לאפרושי מאיסורי, וכפי מה שכבר נתבאר החומר שבדבר בדברי רבותינו בעלי השו"ע ושאר פוסקים מובהקים זכרונם לברכה, שמוטל חוב קדוש להשגיח בסעודות חתונה וכיוצא בהן שלא יאכלו אנשים ונשים בחדר אחד כי אם האנשים בחדר מיוחד והנשים בחדר מיוחד בין בש"ק ובין בחול.

וישראל קדושים יתאמצו בכל תוקף ועזו להעמיד גדרי הצניעות על תלם ולחזק דת משה ויהודות. ובזכות הרבים זה נזכה לגאולה שלימה ולישועה קרובה במהרה בימינו אמן.

כעתירת החותמים למען כבוד שמו יתברך בימי השוככים דהאי שתא תרפו"ו
נאם יוסף חיים זאנענפלד; נאם אלי' קלצקין גאב"ד לובלין; נאם משה יוסף האפמאן; ראב"ד דק"ק פאפא; נאם שלמה אליאשוב בעהמ"ה "לשם שבו ואחלמה"; נאם זרח ראובן ברוזערמאן; חיים שאול דוויק זקן המקובלים; דוד פאפו ראב"ד לעדת הספרדים; בד"צ לכל מקהלות אשכנזים; בד"צ לעדת אשכנזים חסידים; בד"צ לעדת ארם צובא; נאם יעקב חיים סופר ראב"ד לעדת הבבלים; נאם שלום יוסף אלשיך ראב"ד לעדת התימנים

מי ראה אלה הגדולים יוצאים לחזק גדר הגדול שמטילים חוב קדוש וכיהודא ועוד לקרא הננו חוזרים ומיסדים ומעוררים לחוב קדוש לקיים בקפידה היותר גדולה ככל הנ"ל

ולראי' ח"ש למען כבוד שמו יתברך ובפרט כעת שרכו הפריצות באופן מבהיל ונורא ה' יכפר בעד ניסן תש"י ירושלים עיה"ק ת"ו

נאם זעליג ראובן בענגים רב ואב"ד לכל מקהלות האשכנזים בעיה"ק ירושלים תובב"א; הבד"צ לכל מקהלות האשכנזים; נאם פנחס בהגריז"ל עפשטיין ראב"ד; נאם ישראל יצחק הלוי רייזעמאן; נאם דוד הלוי יונגריין; בד"צ ספרדים; הראב"ד בנימין לוי ס"ט; נאם הצ' משה עדס ס"ט; נאם עזרא הדאיה; נאם מרדכי מיוחס ראב"ד; נאם רבינו סעדיא בן ונישמי ס"ט

המשך עניני צניעות בחוברת הבאה

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

טז. בעהמ"ח חיי אדם בהקדמה לספר זכרו תורת משה דף י"ט כתב וז"ל: וּלְדַעְתִּי מִצְוָה יוֹתֵר לְבַעֲלֵי בְּתִים לְקַבֵּעַ שְׁעוֹר בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים לְלַמֵּד בְּקוֹנ' זֶה מְשִׁילְמָדוֹ תְּקוּן שַׁבַּת אוֹ פֶּרֶק מְשֻׁנִּיּוֹת כַּאֲשֶׁר רְאִיתִי בְּעֵינַי בְּאֶחָד שְׁלַמֵּד פֶּרֶק מְשֻׁנִּיּוֹת בְּכָל יוֹם וְנִזְדַּמְנוּ שְׁנִינוּ לָלוֹן בְּפִנְדָּק אֶחָד שֶׁל עֶכּו"ם בְּשַׁבַּת וְרְאִיתִי שְׂיוֹשֵׁב אֶצֶל מִטְוֶה וְטוֹוה גְּעַרְתִּי בּוֹ הֲלֹא שַׁבַּת הַיּוֹם, וְתַמָּה מַה מְלֹאכָה זֹ, וְאִמְרַתִּי לוֹ הֲלֹא אַתָּה שׁוֹנֶה בְּמִשְׁנֶה "וְהִטְוֶה" וּמְלֹאכַת הַטְוִיָּה תְהִיָּה בְּמַה שְׁתִּהְיֶה, וַיֹּאמֶר וְכִי כְּשֶׁאֲנִי שׁוֹנֶה אֲנִי מְשִׁים עַל הַלֵּב מַה לַעֲשׂוֹת אוֹ לֹא רַק לְקַיֵּם לְלַמֵּד הַתּוֹרָה, וְאִמְרַתִּי יִפֶּה אֲמָרוֹ חֲזו"ל "הָאוֹמֵר אֵין לִי אֶלָּא תּוֹרָה, אֵף תּוֹרָה אֵין לוֹ" כִּי אִם הַלְמוּד אֵינוֹ כְּדִי לִידַע דִּינֵי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ מֵאֵי נ"מ בְּלְמוּדוֹ.

וסיים דבב'יו שם בהאי לישנא, וּלְדַעְתִּי אֵף לְהַמוֹכִיחִים אֶת הָעַם וּמַגִּידִים לָהֶם שְׁעוֹר בְּכָל יוֹם עֵין יַעֲקֹב, אוֹ דְרוֹשׁ, אוֹ שְׁאָר ד"ת, יוֹתֵר יִקְבְּלוּ שְׂכָר עַל הַדְּרָשָׁה בְּאֵלוֹ הַשְּׁעוּרִים לְהוֹרוֹת לָהֶם הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן וַיְקִימוּ לְלַמֵּד וּלְעַשׂוֹת מֵאֲשֶׁר לְדַרְשׁ לָהֶם בְּד"ת שְׂאֵין בּוֹ אֶלָּא לְלַמֵּד, עכ"ל.

יז. בספר אור תורה להמגיד ממעזריטש זצ"ל מפרש הכ' "דב'רי פ'יו און ומרמה חדל להשפיל להיטיב" פ'י דב'רי פ'יו של יצ'ר הרע הוא לחדל להשפיל לעשות טוב, כ'י בודאי ש'אין היצ'ר הרע מפתה שלא ילמד כלל כ'י ידוע לו שבודאי לא ישמע לו, כ'י כ'אשר לא ילמד כלל לא י'הא נחשב בעיני הבריות, ואינו נקרא למדן, א'ך היצ'ר הרע מפתה שלא ילמד שלחן ערוך לידע הדין על בור'יו (מובא בקוהלת יו"ט על הח"א סימן א אות ב).

פָּרֶק ו

קְבַלַת שַׁבַּת

א. יש לז'הר מאד שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת מְלֹאכָה אַחַר שֶׁחֲחַמָּה נִתְכַּסֶּה מְעֵינֵינוּ וְאֶפְלוּ מְלֹאכַת מִצְוָה כְּגוֹן הַדְּלָקַת הַנְּרוֹת לְסַעֲדַת שַׁבַּת גַּם כִּן זְהָר מְאֹד לְגַמֵּר הַדְּלָקַתָּם קֹדֶם שֶׁתִּשְׁקַע הַחַמָּה דְאַחַר כֶּךָ הוּא בְּכָלֵל בֵּין הַשְּׂמֻשׁוֹת, וּלְכַתְחֵלָה אֵין לְהַמְתִּין עַד הַרְגַע הָאַחֲרוֹן רַק יִקְדִים הַדְּלָקַתָּם מִשְׁעָה שֶׁהַשְּׂמֻשׁ בְּרָאשֵׁי אֵילָנוֹת, וְמִי

שְׁמַחְמִיר עַל עֲצָמוּ וּפְרוּשׁ עֲצָמוּ מִמְּלֹאכָה חֲצִי שָׁעָה אוֹ עַל כָּל פְּנִים שְׁלִישׁ שָׁעָה קֹדֶם הַשְּׁקִיעָה אֲשֶׁרֵי לוֹ דְּיוֹצֵא בְּזֶה יְדֵי שִׁיטַת כָּל הָרֵאשׁוֹנִים (משנה ברורה רס"א סעיף קטן כ"ג, וכתב על זה בשער הצייון אות כ"א דהינו אפלו לשיטת ר"א ממ"ץ, ואפלו נסבך דמיל הוא כ"ד מינוט יווצא בזה מדינא גם התוספות שבת להרבה אחרונים, עכ"ל. נראה פונתו דג' רבעי מיל קדם השקיעה שהוא לדעת היראים בין השמשות הוא י"ח מינוט לשיטת הסוברים דשעור מיל הוא כ"ד מינוט ואם מוסיף על זה עוד ב' מינוט לתוספות שבת יש כאן סך הכל כ' מינוט והוא שלישי שעה יווצא לדעה היותר חמור ואליבא דהפוסקים דתוספות שבת סגי בכ"ש, או לדה"ח דסגי במינוט וחצי תוספות שבת. ומה שכתב בתחלה דיפריש עצמו חצי שעה ג' טעמו על פי מה שכתב בבאור הלכה דשעור תוספות שבת הוא פחות מקדי ג' רבעי מיל, ואם נחשב ג' רבעי מיל להסוברים שעור מיל י"ח מינוט הר"ז י"ג מינוט וחצי ואם פן פחות מזה הוא י"ב מינוט וכשאתה מוסיף י"ב מינוט על חשבון י"ח מינוט של בין השמשות יוצא בדיוק חצי שעה, ולא חש להחמיר בשעור ג' רבעי מיל כהסוברים דשעור מיל כ"ד מינוט דעוד קדי כך לא מחמירינו. אבל הפשוט יותר דמה"ט כתב חצי שעה שכן הביא שם בסעיף קטן כ"ב דהתוספות שבת עם בה"ש יחד עולין לשעור חצי שעה, עין שם. ועין בב"ח רס"א מובא במגן אברהם סק"ט שראה לזקנים ואנשי מעשה שפרשו ממלאכה ב' שעות קדם שבת, ועין בח"א כ"ל ה' דמי שמחמיר על עצמו לקבל שתי שעות קדם הלילה אשרי לו וקדוש יאמר לו, עין שם).

פָּרָק ז

מצות תלמוד תורה בשבת

א. לא נתנו שבתות וימים טובים אלא לאכילה ושתיה ולעסק בתורה (ירושלמי שבת פרק ט"ו).

ב. תלמידי חכמים שיגיעים בתורה כל השבוע בשבת באים ומענגים, והפועלים העוסקין במלאכתן כל ימות השבת בשבת הם באים ומתעסקין בתורה (פסיקא דרב כהנא פרק כ"ג).

ג. אף על פי שאתם עושים מלאכה כל ששת ימים שבת יעשה כלו תורה, מכאן אמרו ישנים אדם וישנה בשבת וילך לבית הכנסת ובית המדרש ויקרא בתורה וישנה בנביאים ואחר כך ילך לביתו ויאכל וישתה (תנא דבי אליהו רבה פרק א).

ד. אמר הקב"ה למשה עשה לך קהלות גדולות ודרש לפניהם בפרים הלכות שבת כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהלות בכל שבת ושבת ולכנס בבתי מדרשות ללמד ולהורות לישראל דברי תורה אסור והתר, כדי שיהא שמי הגדול מתקלם בין בני, אמר משה לישראל אם אתם עושים כסדר הזה הקב"ה מעלה עליכם כאלו המלכתם אותי בעולם (מדרש אבכיר מובא בילקוט שמעוני פרשת ויקהל).

ה. מי מנה עפר יעקב, אדם לבוש בגדים של שבת ושל מועד ונכנס ומתאבק בעפר לשמע לזקן ולשמע דברי תורה (ילקוט פרשת בלק).

ו. שתי משפחות היו בירושלים אחת קבעה סעדתה בשבת בשעה שהחכם יושב ודורש, ושתיהן נעקרו (גטין ל"ח:).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

גודל מעלת עסק התורה

ויחי רמב ע"ב רמג, א

רבי שמעון ורבי יוסי ורבי חייא היו הולכים מהגליל העליון לטבריה. אמר רבי שמעון, נלך ונשתדל בתורה, שכל מי שיודע להשתדל בתורה ולא משתדל - מתחייב בנפשו, ולא עוד, אלא נותנים עליו על הארץ ושעבוד רע, שפתיב ביששכר ויט שכמו לסבל. מה זה ויט? סטה, כמו שנאמר (שמואל א ח) ויטו אחרי הבצע. מי שסוטה דרכו ועצמו שלא לסבל על תורה, מיד ויהי למס עבד.

רבי שמעון ורבי יוסי ורבי חייא הוו קא אזלי מגלילא עלאה לטבריה, אמר רבי שמעון, ניהו ונשתדל באורייתא, דכל מאן דידע לאשתדלא באורייתא, ולא אשתדל, אתחייב בנפשיה. ולא עוד אלא דיהבין ליה עולא דארעא, ושעבודא בישא, דכתיב ביששכר, ויט שכמו לסבל, מהו ויט, סטא. כמה דאתאמר, (שמואל א ח) ויטו אחרי הבצע. מאן דסטא ארחיה וגרמיה, דלא למסבל עולא דאורייתא, מיד ויהי למס עובד.

פתיח רבי שמעון ואמר, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא. אשריהם בני העולם, אותם שמשתדלים בתורה, שכל מי שמשתדל בתורה, נאקב למעלה ונאקב למטה, ויורש בכל יום ירשת העולם הבא. זהו שכתוב להנחיל אוהבי יש. מה זה יש? זהו עולם הבא שלא פוסקים מימיו לעולמים ונוטל שכר טוב עליון שלא זוכה בו אדם אחר, ומיהו? י"ש. ומשום כן רמז לנו בשמו של יששכר שהשתדל

פתיח רבי שמעון ואמר, (משלי ח) להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא. זכאין אינון בני עלמא, אינון דמשתדלי באורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא, אתרחים לעילא, ואתרחים לתתא, ואחסין בכל יומא, ירותא דעלמא דאתי. הדא הוא דכתיב, להנחיל אוהבי יש. מאי יש. דא עלמא דאתי דלא פסק מימיו לעלמין, ונטל אגר טב עלאה, דלא זכי ביה בר נש אחרא, ומאי איהו. י"ש. ובגיני כן, רמיז לן

שְׁמָא דִּישְׁשָׁכְר דְּאִשְׁתְּדַל בְּאוּרֵייתָא,
 יֵשׁ שְׁכָר. דָּא הוּא אַגְרָא דְּאִינוּן
 דְּמִשְׁתְּדָלִי בְּאוּרֵייתָא, י"ש.

כְּתִיב, (דְּנִיאל ז) חֲזָה הָיִית עַד דִּי
 כְּרָסוֹן רְמִיו וְעַתִּיק יוֹמִין יִתְבּ וְגו'.
 חֲזָה הָיִית עַד דִּי כְּרָסוֹן רְמִיו, כַּד
 אֲתַחֲרַב בֵּי מַקְדָּשָׁא, תְּרִי כְּרָסוֹן
 נִכְלוּ, תְּרִי לְעִילָא, תְּרִי לְתַתָּא. תְּרִי
 לְעִילָא, בְּגִין דְּאֲתַרְחִיקַת תַּתָּא
 מַעֲלָא, כְּרָסִיִּיא דִּיעֻקְבּ אֲתַרְחִיקַת
 מְכָרִסִּיִּיא דְּדוֹד. וְכָרִסִּיִּיא דְּדוֹד
 נִכְלַת. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (אֵיכָה ב)
 הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ. תְּרִי כְּרָסוֹן
 לְתַתָּא, יְרוּשָׁלַם, וְאִינוּן מְאִרִי
 דְּאוּרֵייתָא. וְכָרִסוֹן דְּלְתַתָּא כְּגוּוּנָא
 דְּכָרִסוֹן דְּלְעִילָא, מְרִיהוֹן דְּאוּרֵייתָא
 הֵיִינוּ כְּרָסִיִּיא דִּיעֻקְבּ. יְרוּשָׁלַם הֵיִינוּ
 כְּרָסִיִּיא דְּדוֹד, וְעַל דָּא כְּתִיב, עַד דִּי
 כְּרָסוֹן, וְלֹא כְּרָסִיִּיא. כְּרָסוֹן סְגִיִּאִין
 נִכְלוּ, וְכָלְהוּ לֹא נִכְלוּ, אֱלֹא מַעֲלָבוּנָה
 דְּאוּרֵייתָא.

תָּא חֲזִי, כַּד אִינוּן זְכָאִי קְשׁוּט
 מִשְׁתְּדָלִי בְּאוּרֵייתָא, כָּל אִינוּן
 תּוֹקְפִין דְּשָׂאָר עַמִּין, דְּשָׂאָר חִילִין,
 וְכָל חִילִין דְּלֵהוֹן, אֲתַכְּפִין וְלֹא שְׁלֵטִי
 בְּעִלְמָא, וְיִשְׂרָאֵל (נ"א ו"ש) אֲזַדְּמַן
 עֲלִייהוּ לְסַלְקָא לֹון עַל כְּלָא. וְאִי לֹא,
 חֲמור גְּרָמָא לֹון לְיִשְׂרָאֵל לְמִיהָרָה
 בְּגִלוּתָא, וְלִמְנַפֵּל בִּינֵי עַמְמִיָּא,
 וְלִמְשַׁלֵּט עֲלֵיהוּ. וְכָל דָּא אֲמַאי, בְּגִין,
 וְיָרָא מְנַחָה כִּי טוֹב, וּמַתְּקָנָא קַמִּיהָ,
 וְיִכִּיל לְמַרוּחַ בְּגִינָה כְּמָה טְבִין וְכְמָה
 כְּסוּפִין, וְסָטָא אוּרְחִיָּה דְּלֹא לְמַסְבֵּל

בְּתוֹרָה - יֵשׁ שְׁכָר. זֶהוּ שְׁכָר שֶׁל אוֹתָם
 שְׁמִשְׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה, י"ש.

כְּתוּב (דְּנִיאל ז) חֲזָה הָיִית עַד דִּי
 כְּרָסוֹן רְמִיו וְעַתִּיק יוֹמִין יִתְבּ וְגו' חֲזָה
 הָיִית עַד דִּי כְּרָסוֹן רְמִיו - כְּשֶׁנְּחַרְב
 בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁנֵי כְּסָאוֹת נִכְלוּ, שְׁנַיִם
 לְמַעְלָה וְשְׁנַיִם לְמַטָּה. שְׁנַיִם לְמַעְלָה,
 כִּי הִתְרַחֲקָה הַתַּחְתּוֹנָה מִהַעֲלִיּוֹנָה.
 כְּסָא שֶׁל יַעֲקֹב הִתְרַחֲק מִכְּסָא דְּדוֹד,
 וְכְסָא דְּדוֹד נִכְלָ. זֶהוּ שְׁפַתּוּב (אֵיכָה
 ב) הַשְּׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ. שְׁנֵי כְּסָאוֹת
 לְמַטָּה - יְרוּשָׁלַם, וְאוֹתָם בְּעִלֵי
 הַתּוֹרָה. וְהַכְּסָאוֹת שְׁלַמְטָה כְּמוֹ
 הַכְּסָאוֹת שְׁלַמְעֵלָה, בְּעִלֵי הַתּוֹרָה, הֵיִנוּ
 כְּסָא שֶׁל יַעֲקֹב. יְרוּשָׁלַם הֵיִנוּ כְּסָא
 שֶׁל דְּדוֹד. וְעַל זֶה כְּתוּב עַד דִּי כְּרָסוֹן,
 וְלֹא כְּסָא. כְּסָאוֹת רַבִּים נִכְלוּ, וְכָלֵם
 לֹא נִכְלוּ אֱלֹא מַעֲלָבוּנָה שֶׁל תּוֹרָה.

בֹּא רְאָה, כְּשִׁאוֹתָם צְדִיקֵי אָמַת
 מִשְׁתְּדָלִים בְּתוֹרָה, כָּל אוֹתָם כַּחוֹת
 שְׂאָר הָעַמִּים, שֶׁל שְׂאָר הַחִילוֹת, כָּל
 הַחִילוֹת שְׁלָהֶם נִכְפִּים וְלֹא שׁוֹלְטִים
 בְּעוֹלָם, וְיִשְׂרָאֵל [וְיֵשׁ] מְזַמְנִים
 עֲלֵיהֶם לְהַעֲלוֹתָם עַל הַכֹּל. וְאִם לֹא,
 חֲמור גּוֹרֵם לְיִשְׂרָאֵל לְלַכֵּת לְגִלוּת
 וְלִפְלַל בֵּין הָעַמִּים וְלְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם, וְכָל
 זֶה לְמָה? מִשּׁוּם וְיָרָא מְנַחָה כִּי טוֹב,
 וּמַתְּקֵן לְכַפְּיוֹ, וְיִכּוֹל לְהַרְוִיחַ בְּגִלְלָה
 כְּמָה טוֹבוֹת וְכְמָה כְּסוּפִים, וְהִטָּה
 דְּרָכּוֹ שֶׁלֹא לְסַבֵּל עַל תּוֹרָה, מִשּׁוּם כִּן

וַיְהִי לְמַס עֶבֶד.

פְּתוּב (שיר ז) הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְעַל פְּתַחֵינוּ כָּל מְגָדִים חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים וְגו'. הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ - [הַדּוֹדָאִים] אֵלּוּ אוֹתָם שְׁמָצָא רְאוּבֵן, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר (בראשית ל) וַיִּמְצָא דּוֹדָאִים בְּשָׂדֵה, וְלֹא הִתְחַדְּשׁוּ דְבָרֵי תוֹרָה אֶלָּא עַל יָדוֹ בְּיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנָאֲמַר וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר יוֹדְעֵי בֵּינָה לְעֵתִים וְגו'.

וְעַל פְּתַחֵינוּ כָּל מְגָדִים - הֵם גְּרָמוּ לְהִיּוֹת עַל פְּתַחֵנוּ, עַל פְּתַחֵי בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת, כָּל מְגָדִים. חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים - כְּמָה דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעֵתִיקִים שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהִתְגַּלוּ עַל יְדֵיהֶם, לְקָרַב אֶת יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁלֹמֶעֱלָה. זֶהוּ שְׁפָתוֹב לְדַעַת מַה יַעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל.

דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לֶךְ (שיר ז) - מִכָּאֵן לְמַדְנוּ, שְׁכַל מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה פָּרְאוּי וְיוֹדַע לְחַדֵּשׁ דְּבָרִים וּלְחַדֵּד דְּבָרִים פָּרְאוּי, אוֹתָם הַדְּבָרִים עוֹלָמִים עַד כֹּסֵא הַמְּלָךְ, וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל פּוֹתַחַת לָהֶם שְׁעָרִים וְגוֹנְזַת אוֹתָם. וּבְשַׁעָה שְׁנִכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים בְּגוֹן עֲדוּ, מוֹצִיאָה אוֹתָם לְפָנָיו, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַתְּפֵל בָּהֶם וְשֹׁמֵחַ. אִזְ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַעֲטֵר בְּעֵטְרוֹת עֲלִיוֹנוֹת וְשֹׁמֵחַ בְּגִבְיָהּ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לֶךְ. וּמֵאוֹתָהּ

עוֹלָא דְאוֹרֵייתָא. בְּגִין כֶּן וַיְהִי לְמַס עוֹבֵד.

כְּתִיב, (שיר השירים ו) הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ וְעַל פְּתַחֵנוּ כָּל מְגָדִים חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים וְגו'. הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רִיחַ, (הַדּוֹדָאִים) אֶלּוּן אֵינוֹן דְּאַשְׁכַּח רְאוּבֵן. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (בראשית ל) וַיִּמְצָא (דף רמג ע"א) דּוֹדָאִים בְּשָׂדֵה, וְלֹא אֶתְחַדְּשֵׁן מְלֵי דְאוֹרֵייתָא, אֶלָּא עַל יְדוּי בְּיִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (דברי הימים א יב) וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר יוֹדְעֵי בֵּינָה לְעֵתִים וְגו'.

וְעַל פְּתַחֵנוּ כָּל מְגָדִים, אֵינוֹן גְּרָמוּ לְמַהּוּי עַל פְּתַחֵנוּ, עַל פְּתַחֵי בְּתֵי כְּנִסְיוֹת וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת, כָּל מְגָדִים. חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים, כְּמָה מְלֵי חֲדַתָּאן וְעֵתִיקֵין דְּאוֹרֵייתָא, דְּאַתְגַּלִּין עַל יְדֵיהֶוּ, לְקָרַב לְיִשְׂרָאֵל לְאַבּוּהוֹן דְּלַעֲיָלָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (דברי הימים א יב) לְדַעַת מַה יַעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל.

דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לֶךְ. (שיר השירים ז) מִהֲכָא אוֹלִיכְנָא, כָּל מָאן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יְאוֹת, וְיֹדַע לְמַחְדֵי מְלִין, וּלְחַדְתוֹתֵי מְלִין כְּדָקָא יְאוֹת, אֵינוֹן מְלִין סְלַקִּין עַד כְּרִסְיָא דְמִלְכָא, וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל פֶּתַח לוֹן תְּרַעִין, וְגִנְזֵי לוֹן. וּבְשַׁעָתָא דְעָאֵל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צַדִּיקֵיָא בְּגִנְתָּא דְעָדוּן, אֶפִּיקַת לוֹן קְמִיָה, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְסַתְּפֵל בְּהוּ וְחַדִּי, כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַעֲטֵר בְּעֵטְרוֹן עֲלָאִין, וְחַדִּי בְּמִטְרוֹנֵיתָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, חֲדָשִׁים גַּם יִשְׁנִים דּוֹדֵי

צָכַנְתִּי לָךְ. וּמֵהֵיא שְׁעָתָא, מְלוּי
 פְּתִיבִין בְּסִפְרָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב,
 (מלאכי ג) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זְכוּרֹן לְכַנְיֹו.
 זָכָאָה חוּלְקִיָּה, מָאן דְּאִשְׁתַּדַּל
 בְּאוּרִייתָא כְּדָקָא יְאוּת, זָכָאָה הוּא
 בְּהַאי עֲלָמָא, וְזָכָאָה הוּא בְּעֲלָמָא
 דְּאִתִּי.

**מִפְנֵי מַה הַסְתִּיר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 מִבְּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת" אֶת הַמְכֻשָּׁלָה הַנּוֹרָאָה?**

המשך פרק ג

ג. נְסִיוֹן הַס"מ לְהַכְשִׁילוּ

הַרְבַּע בְּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת" זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ הִיָּה חָשׁוּב וְנִכְבָּד בְּפַמְלִיא שְׁל
 מְעֵלָה. אָמַר הַסִּמְפָּר מִם: תָּנוּ לִי רְשׁוּת וְאַנְסֵנוּ, אֲבָל בְּתַנְאֵי שְׁלֵא יִגְלוּ לוֹ מִי
 אֲנִי. קִבַּל הַהִבְטָחָה "וַיֵּצֵא לְדֶרֶךְ". הַתְּגִלָּה הַס"מ בְּדַמּוֹת אֱלִיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר
 לְטוֹב, הִצִּיעַ לוֹ לְלַמֵּד אֹתוֹ, בְּתַקְוָה כִּי בְּהַתְקַרְבוּת זֹו יִצְלִיחַ בְּמִשְׁךְ הַזְּמַן
 אֵיכָשֶׁהוּא לְהַכְשִׁילוֹ. עָנָה לוֹ הַרְבֵּ: בּוֹא מְחַר וּתְקַבֵּל תְּשׁוּבָה. בְּלִילָה בְּעֵלִית
 נִשְׁמָתוֹ שְׁל הַרְבֵ, שְׁאֵל בְּפַמְלִיא שְׁל מְעֵלָה אִם לְלַמֵּד עִם הָאִישׁ הַזֶּה וְלֹא
 נִעְנָה (עֵקֶב הַהִבְטָחָה שֶׁקִּבַּל הַס"מ). לְמַחְרָת, כְּשֶׁהִגִּיעַ הַס"מ לְקִבֵּל אֶת תְּשׁוּבַת
 הַרְבֵ, דָּחָה אוֹתוֹ לְמְחַר. בְּלִילָה הַשְּׁנִי שְׁאֵל בְּפַמְלִיא שְׁל מְעֵלָה, וְשׁוּב לֹא קִבַּל
 תְּשׁוּבָה, וְעוֹד פַּעַם דָּחָה אֶת הַס"מ לְמְחַר. כִּף חֲזַר הַדְּבָר בְּלִילָה הַשְּׁלִישִׁי.
 בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, כְּאִשֶּׁר חֲזַר הַס"מ לְקִבֵּל הַתְּשׁוּבָה הַמִּיחֶלֶת מֵהַרְבֵ, אָמַר לוֹ:
 כְּנִרְאָה שְׁאִין אֲתָה אֱלִיהוּ הַנְּבִיא וְלֹא אֶלְמַד אֲתָךְ, כִּי זֶה פַּעְמִים דְּחִיתִי אוֹתָךְ
 וּבְכָל זֹאת חֲזַרְתָּ פַּעַם שְׁלִישִׁית, מִתְקַבֵּל עַל הַדַּעַת שְׁאִין אֲתָה אֱלִיהוּ, מִשׁוּם
 שְׁאֱלִיהוּ הוּא קַפְדָן כְּמֵאִמַר חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: "הָא קַפִּיד מַר", וְאֵלוּ
 אֲתָה אֱלִיהוּ לֹא הִיִּית מְגִיעַ אֵלַי פַּעַם שְׁלִישִׁית.

(הַרְבֵ הַצְּדִיק רַבִּי מֹשֶׁה מְאִיר הַלְוִי רוֹזֵנְשְׁטֵיין זְכוּרוֹנוֹ צְדִיק לְבִרְכָה מִבְּרִדִּיטְשׁוּב צֶפֶת. "עֲבוּדָת
 הַלְוִיִּים", יְרוּשָׁלַיִם תְּשַׁנ"ז, עֲמוּד ע"ח).

ד. אֱלִיהוּ הַנְּבִיא אֵצֶל בְּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת"

מִסְפָּרִים עַל בְּעַל "מִגְלָה עֲמוּקוֹת", שֶׁהַתְּגוּרָר בְּקִרְאָקָא בְּזְמַן שֶׁהַב"ח ("בֵּית
 חֲדָשׁ") כְּהוֹן פְּאָר כְּרַב הָעִיר. פַּעַם הַלֵּךְ הַב"ח בְּרַחוּב, וְרָאָה שְׁנֵי אֲנָשִׁים הוֹלְכִים
 וּפְנִיָּהֶם מְאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ בְּצַהָרִים. אַחֲרֵיהֶם רָאָה עוֹד אַרְבַּעָה אֲנָשִׁים, אֲחָד
 מִבְּגָר וּשְׁלֶשֶׁת הָאֲחֵרִים צְעִירִים יוֹתֵר וּפְנִיָּהֶם שְׁל אֵלוּ הִיוּ שְׁחוּרוֹת כְּזֶפֶת.

המשך בעמוד כח

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספור בהמשכים משני בעלי תשובה בעיר קראקא

מיהו בעל "מגלה עמקות"

"חברי האהוב!"... הגיע אליו קולו הקטיפתי והרך של הנפטר. "אצלכם, בעולם השפל, לא יודעים כָּלל מיהו בעל ה"מגלה עמקות", מה גדולה מעלתו בשמים, בתוך הפמליא של מעלה, ובאיזו מדה מתחשבים שם בדעתו! כל השערים של העולמות העליונים עומדים פתוחים לפניו, והריהו שם בבחינת בן בית, יוצא ונכנס, כמו בביתו הפרטי! כלם נשמעים למוצא פיו ושטים למלא את רצונו, מה שהוא גוזר הרי זה שריר וקיים!"

ואז התחיל הנפטר לספר את כל הקורות אותו מאז יציאת נשמתו: "פחדתי אמנם לא היה פחד שוא! רע נמר היה לנו ולנשמותינו לנצח נצחים, אלמלא היינו חוזרים בתשובה בעודנו בחיים, כי כאן, למעלה, אי אפשר יותר לתקן מה שקלקלו למטה.

"ובכן, הספת אפוא ושמע, חברי היקר!"

בו ברגע שנשמתי פרוחה מגופי, מיד הקיפו אותי מפנים ומאחור, מלמעלה ומלמטה פתות פתות של מלאכי חבלה, משחיתים וקלפות כחול אשר על שפת הים! מראיהם היה כל כף אים ומעורר חלחלה ופלצות, שמהפחד בלבד אפשר היה למות אלה פעמים! חלק מהם הגיעו בדמותם של זאבי טרף רעבים וחלק בדמות נחשים ארסיים ופתנים ענקיים, שהתפתלו סביב במחול שטנים מקפיא דם... ואחרים עטו עלי בדמיות זועתיות ביותר של בריות שונות ומשונות, מין תערבבת של איש הפרא וחית היער, עם פרוצופים שחורים משחור ועינים לוחטות צמאות לדם, ובידיהם פגיונות שלופים, דרוכים ומוכנים לתקע אותן בלבי ולטלטל אותי בתנופה אחת אי שם לתוך גיא צלמות באיזו ארץ ציה ושוממה, אשר משם לא אחלץ עוד לעולם, ואהיה אביד לנצח נצחים!...

”אף האַימָה הַחַשְׁכָּה שֶׁנִּפְלְאָה עָלַי הֵיְתָה רַק לְהִרְפֵּי עֵינַי, כִּי מִיָּד נִצְבּוּ לְיָדַי אַרְבָּעָה מְלֶאכֶי רַחֲמִים, בְּדַמוֹת כְּרוּבִים צְחוּרִים, שׁוֹפְעֵי עֲדָנָה וְרוֹךְ לְאֵין קֶץ. הֵם תִּפְסּוּ מְקוֹם, אַחַד לְמִרְאֻשׁוֹתַי, אַחַד לְמִרְגְּלוֹתַי וּשְׁנַיִם מִשְׁנֵי הַצְּדָדִים, הֵם לֹא זָזוּ מִמְּנֵי אֶף לְרַגַע עַד אַחֲרֵי שֶׁגִּמְרוּ אֶת הַטְּהָרָה. כֶּן חִסְמוּ אֶת הַגִּישָׁה בְּפָנַי כֹּל מְלֶאכֶי הַחֲבָלָה וְלֹא הֵיְתָה לָהֶם כֹּל שְׁלִיטָה עָלַי. הֵם חִרְקוּ בְּזַעַם בְּשִׁנְיָהֶם וַיְרוּ זְקֵי אֵשׁ, מוֹכְנִים לְקַרְעַ אוֹתִי לְגִזְרִים, לַעֲשׂוֹת אֶתִּי כֹּלָה וְלֹא לְהַשְׁאִיר מִמְּנֵי שְׂרִיד וּפְלִיט... אֶף אַרְבַּעַת מְלֶאכֶי הַרַחֲמִים הִקִּיפוּ אוֹתִי כְּבַחוּמָה בְּצוּרָה, וְהַמְשִׁחִיתִים לֹא יָכְלוּ לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּשׁוּם פָּנִים.

”כְּשֶׁהִכְנִיסוּ אוֹתִי לְאָרוֹן כְּדֵי לְהוֹבִילַנִי לְבֵית הַקְּבָרוֹת, נִגְלוּ לְעֵינַי עוֹד מְלֶאכֶי מַעֲלָה, שֶׁהִצְטַרְפוּ לְאַרְבַּעַת מְלֶאכֶי הַרַחֲמִים, וְגוֹנְנוּ עָלַי לְאֶרֶךְ כֹּל הַדְּרָה. וְלִמְרוֹת שֶׁמְלֶאכֶי הַחֲבָלָה הַשְּׁחוּרִים אָרְבוּ לִי כֹּל הַזְּמַן בְּלֵהִיטוֹת עֲצוּמָה, נִדְחָפִים וְנִדְחָקִים לְעִבְרֵי בְּמֵאֲמָץ רִצְחוֹנִי לְפָרֵץ פְּרֻצָּה בְּחוּמַת הַמְּגוֹן שֶׁמְסַבִּיבֵי וְלִתְפִסְנֵי וְלִטְלִטְלֵנִי אֶל מַעְבַּר לְהַרֵּי חֹטֵף, וְעַל אֶף מְסֻפָּרִים הָאֵין סוֹפֵי לֹא יָכְלוּ לְנַגֵּעַ בִּי וְלַעֲשׂוֹת לִי כֹּל רַע.

”כְּשֶׁהוֹרִידוּ אֶת אֲרוֹנִי אֶל הַקְּבָרָה, לְפָנַי שִׁפְסוּ אוֹתִי בְּעַפְרָה, עָשׂוּ מְלֶאכֶי הַחֲבָלָה מֵאֲמָץ נוֹעֵז אַחֲרוֹן, בְּהִדְחָפָם אֶל הָאָרוֹן בְּרַב רַעַשׁ וְהִמְלָה, וְהִתְעַקְּשׁוּ דוֹקָא לְחֻטֵּף אֶת גּוּפִי בְּכָל מַחִיר. אֶף הַמְלֶאכֶי הַקְּדוֹשִׁים נִצְבּוּ סְבִיבֵי אֵיתָנִים כְּצוּר וְגוֹנְנוּ עָלַי כֹּל הַזְּמַן מִבְּלֵי לְהַסִּיר מִמְּנֵי אֶת מִבְּטָם הַרְחוּם אֶף לְרַגַע.

”גַּם לְאַחַר סְתִימַת הַגּוֹלָל, כְּאֲשֶׁר הִקְבַּר הָיָה כְּבָר מְכֻסָּה לְגִמְרִי, וְכֹל הַמְּלֵאִים עִם הַרֵב הַקְּדוֹשׁ שֶׁלָּנוּ, כְּבָר עָזְבוּ אֶת הַמְּקוֹם וְחִזְרוּ הָעֵרִיָּה, גַּם אֲזַ לֹא זָזוּ אַרְבַּעַת מְלֶאכֶי הַרַחֲמִים מִקְּבַרִי וְנִשְׁאַרוּ עוֹמְדִים שָׁם, סוֹכְכִים עָלַי בְּכִנְפֵיהֶם, שְׁלֹא יֵאָנֶה לְגוּפִי כֹּל רַע.

הַמְשַׁךְ 'מַגְלַה עֲמוּקוֹת' מַעֲמוּד כּוּחַ
אַרְבָּעָה אֱלוֹ רְצוּ אַחֲרֵי שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים, אֶף לֹא הִצְלִיחוּ לְהַשִּׁיגָם. לְאַחַר שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים בְּעֵלֵי הַפָּנִים הַזֹּהָרוֹת כְּבָר נִעְלְמוּ מִהַעֵינַי, נִגַּשׁ הַב"ח לְאֲנָשִׁים שְׁחוּרֵי-הַמְּרֹאָה, נָתַן לָהֶם שְׁלוֹם וְשָׁאַל אוֹתָם מִי הֵם, אֶף הֵם סָרְבוּ לַעֲנוֹת. חֲזַר הַב"ח וְאָמַר לָהֶם: אֲנִי כָּאֵן הַמְּרֹאָה-דְּאֲתָרָא, וְאֵם אֲנִי שׁוֹאֵל, עֲלֵיכֶם לַעֲנוֹת לִי. נִתְרַצּוּ הָאֲרַבְּעָה וְאָמְרוּ: הַרֵב צוּדָק וְעֲלִינוּ לַעֲנוֹת: אֲנַחְנוּ גִיחְזִי וְשִׁלְשֵׁת בְּנֵינוּ... וּמִי הֵם שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים שֶׁרִצְתָם אַחֲרֵיהֶם? שָׁאַל הַב"ח. הֵם אֱלִיהוּ הַנְּבִיא וְאֱלִישָׁע. אַחַד מִהַעֲבָנִים שֶׁלָּנוּ הוּא, שֶׁאֲנַחְנוּ תָּמִיד רְצִים אַחֲרֵי אֱלִישָׁע, הַמְשַׁךְ בַּעֲמוּד ל

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים כְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שְׁנַת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר המִזְכָּה את הרבנים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדור ש"ים, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שְׁמַדְפִּים ספרים להזְהִיר אֶת
הרבנים, או שְׁנוֹת כֶּסֶף לְהַדְפִּים

רק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם

ז. בנושא של עסקנות למען הכלל יש אימרה מאוד אופיינית שנאמר בהמשך מהגאון רבי שמעון סופר זצ"ל מקראקא שאמר פעם אחת לעסקן ציבורי, שהרגיש את עצמו נפול ומיואש בעת שלא יכל לפעול בענין אחד ושתדלנותו לא הועילה.

העסקן הלך מביתו בליל הפסח באמצע עריכת הסדר כדי להשתדל עבור ענין נחוץ מאד וכשפעולותו לא הניבה פירות, היתה לו עגמת נפש מדוע ועל מה הפריע עצמו בחינם מעריכת הסדר.

הראה לו רבי שמעון את המאמר חז"ל (בירושלמי), שמספר לנו מעשה בר' אבהו שהיה מסתלק מן העולם וראה כל הטוב שמתוקן לו לעולם הבא, התחיל להיות שמח ואמר: "כל אלו לאבזהו - ואני אמרתי: לריק יגיעתי..."

רבי אבהו - הסביר ר' שמעון לאותו אברך העסקן - מצאנו הרבה פעמים בש"ס, שהיה עסקן גדול למען הכלל, תמיד הלך בשתדלנות אצל המלכות היה משתדל עבור עם ישראל והיהודים, כמובן שכך הוא מדרך השתדלנים שהרבה פעמים קורה שלמרות כל היגיעות והשתדלנות אין מועילים לפעול כלום.

ואז היה לרבי אבהו עגמת נפש מחמת זה והרגיש עצמו מיואש, ולא האמין כלל שמתוקן עבורו משהוא לעולם הבא. לכן היה כל כך שמח בשעת פטירתו כשראה כל הטוב שמתוקן לו לעולם הבא ואמר: כל אלו הם בשביל אבהו, ואני כבר חשבתי אחרת שכל יגיעתי הוא לחינם ולריק. מכאן אנו רואים מוסר השכל שרק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם.

אתה אחראי על כל אחד ואחד מישראל שפנה עורף לה' לתורתנו הקדושה ולעמו

ח. למותר לבאר דבר שגם תינוקות של בית רבן יודעין אותו שהקשה שבכולן תוכחה ועל זה נאמר אוי לי אם אומר פן יהפך לי אוהב לאויב, ואוי לי אם לא אומר שעל ידי זה יחשב לי לעוון כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת נד.) כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נתפס על אותו עוון.

הגע עצמך אם יגיע לאזניך שעל ידך נשתמדו ויצאו מן הדת חמשה מישראל בודאי לא תמצא מנוח לכף רגלך על העוול הנורא הזה, ומאין אתה יודע שנקי אתה מזה.

הלא לדאבונינו לצערינו לחרפתינו ולבשתינו הרי כבר התנתקו מעם ישראל מליוני יהודים מאחיך היקרים והתבוללו בעמים זרים ואחרי בת אל נכר הלכו, ועדיין הסכנה מרחפת מדי יום ויום ורגע רגע והמציאות המרה טופחת על פניך, ואתה בוודאי שמעת מזה ויודע על כך, ואתה שלא לקחת חלק בהצלתם ועמדת מנגד באפס מעשה אחרי שהיה בכוחך לעשות, בזמן הנכון ולא עשית, חלקך גדול בזה ומה יהיה מהיום, מהרגע הזה ולהלאה? האם עוד לא הגיעה השעה לחרף את נפשך ולעמוד כחומת ברזל מול גזירת השמד המרחפת על 7 מיליון יהודים בארצות הברית הנתונים בסכנה רחמנא ליצלן, האם נתת דעתך על כך שאתה שותף לכל הקורה אותם, אם כן למה לא תטה שכם לפעל בגוף נפש וממון כדי להציל לכל הפחות מהיום ולהבא את הניתן להציל? הבה ולא נשאיר ענין זה בסימן שאלה.

המשך 'מגלה עמוקות' מעמוד כח
אָבֵל אֵינְנוּ מְצִלִיחִים לְהַשְׁיִגּוֹ. וְלֹאֵן הֵלְכוּ עִתָּה הַשְּׁנַיִם? הוֹסִיף הַב"ח לְשֵׁאוֹל. הֵם הֵלְכוּ לְכַעַל "מְגִלָּה עֲמוּקוֹת", עָנּוּ. הֲלֹךְ הַב"ח לְ"מְגִלָּה עֲמוּקוֹת" וְאָמַר לוֹ: יוֹדַע אֲנִי כִּי אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא נִמְצָא אֶצְלָךְ. שְׂאֵל אוֹתוֹ: לָמָּה אֵינְנוּ בָּא אֵלַי? שְׂאֵל הַ"מְגִלָּה עֲמוּקוֹת" אֵת אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא, וְעָנָה לוֹ, כִּי לְרֵב שָׁל עִיר מְכָרָח שְׁתֵּהִיָּה לוֹ שְׂמִינִית שְׂבִשְׂמִינִית גְּאוּהָ, שְׂאֵם לֹא כֵן בְּעֵלֵי הַבְּתָיִם יִרְמְסוּ אוֹתוֹ תַּחַת רַגְלֵיהֶם, אָבֵל מְכָל מְקוֹם אֵינְנוּ יְכוּל לְבוֹא אֵלָיו!

(הַגָּאוּ רַבֵּי שְׁלוֹם מְרָדְכִי הַכְּהֵן שְׁבַדְרוֹן זְכוּרוֹנוֹ צְדִיקָה לְכַרְכָּה "הַגְּדַת ר' שְׁלוֹם" יְרוּשָׁלַיִם תַּשְׁס"ו, עֲמוּד רַפ")
(המשך יבוא בעז"ה)

אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבייק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

המשך מכתב

ואחר כל זאת - הנה זכינו דבדורנו אנו יש מפעל כביר ועצום - "מפעל הזהר העולמי" - ש'מפיץ ומגלה את הלמוד הקדוש הזה, והעומד בראשו כבוד קדשת האדמו"ר הגאון הצדיק מהאלמין שליט"א.

אשר מצוה להתחזק ולהתחבר לקדש, להפיץ ולהרבות עוד חילים לקדשה. וב'יודעני שהאדמו"ר שליט"א הידוע ברב חבוריו הקדושים ומהפכת העולם שעשה בענין כשרות המאכלים וכשרות הסת"ם וספרי הרבים לזכוי הרבים, ובענין קדשת הברית וקדשת בית הכנסת, וספרי שחר וענש ועוד ספרים, והכל לשם שמים. אזר כל חילו - ימים ולילות ממש, במעוט מאכל ומעוט שנה - העקר לזרז הגאולה שתבוא במהרה ברחמים ובאהבה.

ויסד כמה שעורים בזהר הקדוש, וטופח על מנת להטפוח, שמרגישים ממש כל כלי ישראל את רחמי השם יתברך על ידי רבוי למוד הזהר הקדוש, ובפרט פרסום דברי הגון איש חי ז"ע והרב מרדכי שרעבי זי"ע, שלמוד בשבת קדש עולה אלה פועמים יותר מביום חל, ודברי הכסא מלה, ששעה בזהר הקדוש עולה לשנה בלמוד הפשוט. כל זה מלהיב לבות בני ישראל, ומיום ליום מרבים חילים ומתוספים שעורים לאין מספר, עד שכל הארץ תמלא זיהרא עלאה, ועל ידי כל הלומדים והמלמדים בזהר הקדוש תבוא הגאולה בששון ושמחה בח"ן ואהב"ה. ומצוה רבתי לעזור ולסייע להדבק בקדשה למפעל קדוש זה בכל הכח, כמו שהבאנו בראשית דברי, דברי הגאון רבי ישראל סלנטר זי"ע, דעת לעשות לה הפרו תורתך, ומי פתי לא יסור הנה, לאחז בחבל הצלה בדור זה.

ועל ידי כן נזכה להבטחת הזהר הקדוש ברעיא מהימנא [נשא ככ"ד] דיפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בנו הפסוק "ה' ב'דד נחננו ואין עמו אל נכר" במהרה בימינו אמן.

בברכת התורה, חד זעירא דמן חבריא:

מאיר חיים

בן אאמו"ר רבי משה יום טוב זלה"ה

בן אאזמו"ר רבי יוסף זלה"ה

זהר השבת

נ.ב. וְאֶסְפֹּר גַם הַצֵּלָה שֶׁהָיָה לְסָבִי זַצ"ל, מְרַבְּנֵי קְהֵלֶת "אַהֲבָה וְאַחֻוּה", בְּעוֹדוֹ בְּמִצְרַיִם, בְּתַקּוּפַת הַמְלַחְמָה הָעוֹלָמִית, כְּשֶׁהִגְרָמָנִים יָמַח שָׁמֶם נִכְנָסוּ לְמִצְרַיִם בְּאַחַת הַנְּסִיעוֹת בְּרַכְבָּת, הַכְרִיזוּ: שְׁכַל הַיְהוּדִים יָרְדוּ: כָּאֵן בְּתַחֲנָה הַקְרוּבָה, וְמִי שֶׁלֹּא יָרַד אַחַת דָּתוֹ לְהִמִּית. סָבִי זַצ"ל עָשָׂה עֲצָמוֹ כְּלֹא מְשִׁים וְלֹא יָרַד בְּתַחֲנָה, וְאֵלּוּ כָּל הַיְהוּדִים יָרְדוּ - אֶךְ כָּל מִי שֶׁיָּרַד נִהְרַג, וְאֵלּוּ סָבִי, שֶׁהִרְגִישׁ כְּאֵלּוּ מִן הַשְּׂמִים מוֹרִים לוֹ לֹא לָרְדַת, וְכָךְ נִצַּל.

אַחַר הַנְּדָעֵי דְסָבִי זַצ"ל הָיָה לוֹמֵד כְּסִדְרֵן חֲבֵרוֹתָא בְּזֶהֱר הַקְדוֹשׁ עִם הָרַב חֲמוּוֹי זַצ"ל, וְכֵן לָמַד עִם יְבִדֵל לְחַיִּים טוֹבִים מֵרֵן הַגָּאוֹן רַבִּי עוֹבְדֵיָה יוֹסֵף שְׁלִיט"א קְבֵלָה וְזֶהֱר הַקְדוֹשׁ - אֲשֶׁר גְּדֻלוֹתוֹ בְּנִסְתָּר אֵינָה יְדוּעָה לְרַבִּים - כִּי רַבָּה הִיא !
בְּנִדְאֵי עָמַד לוֹ זְכוּתוֹ שֶׁל הַרְשָׁב"י הַקְדוֹשׁ לְהַצִּילוֹ.

דְּזֶהוּ יְדוּעַ וּמְפָרְסֵם, שֶׁהַרְשָׁב"י הַקְדוֹשׁ וּבְכַח תּוֹרָתוֹ הַקְדוֹשָׁה מְלַמֵּד זְכוּת וּמִגֵּן וּמִצִּיל.

וְדָרְשׁוּ דוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת - מֵאֲש"ר שְׁמִנָּה לְחֲמוּ, 'מֵאֲשֶׁר' רֵאשִׁי תְבוֹת מ'לְמוֹד א'מֵר ר'בִּי ש'מְעוֹן - שְׁמִנָּה לְחֲמוּ - הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת וְהֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת, וְכָל הַדְּבוּק בְּחַיִּים יִכְתֹּב לְחַיִּים.

המשך 'שו"ע ורמ"א' מעמוד ט

התענית עליו (תרומת הדשן סימן קנ"ט):
 ז. המבדיל על היין על שלחנו אפילו הבדיל קודם שנטל ידיו פוטר היין שבתוך המזון שאין צריך לברך עליו ויש אומרים דלא פטר אלא אם כן נטל ידיו קודם שהבדיל. הגה: ואם הבדיל תחלה צריך לברך אחריו ברכה מעין ג' (תוספות ומרדכי פרק כיצד מברכין):
 ח. כשפוטר היין שבתוך המזון שאין צריך לברך עליו גם אין צריך לברך ברכה אחרונה על כוס של הבדלה ואם אין לו אלא כוס אחד וסבור שיביאו לו יין יותר והבדיל על אותו כוס ואחר כך לא הביאו לו יותר וכירך ברכת המזון בלא כוס יש מי שאומר שצריך לברך ברכה אחרונה על כוס של הבדלה:
 ט. אם רוצה לסעוד תיכף להבדלה צריך ליהזר שלא יביא לחם לשלחן קודם הבדלה ואם הביא פוטר עליו מפה ומכסנה לפי שהוא מוקדם בפסוק וצריך להקדימו אם לא יכסנו:

י. אסור לעשות שום מלאכה קודם שיבדיל ואם הבדיל בתפלה מותר אף על פי שעדיין לא הבדיל על הכוס ואם צריך לעשות מלאכה קודם שהבדיל בתפלה אומר המבדיל (בין הקודש ובין החול) בלא ברכה ועושה מלאכה. הגה: וכן נשים שאינן מבדילין בתפלה יש ללמדן שיאמרו המבדיל בין קודש לחול קודם שיעשו מלאכה (כל בו) ויש אומרים דכל זה במלאכה גמורה כגון כותב ואורג אבל הדלקת הנר בעלמא או הוצאה מרשות לרשות אין צריך לזה (רבינו ירוחם נתיב י"ב חלק י"ט) ומזה נתפשט המנהג להקל שמדליקים נרות מיד שאמרו הקהל ברכו אבל העיקר כסברא ראשונה ויש אומרים לדלות מים בכל מוצאי שבת כי בארה של מרים טובב כל מוצאי שבת כל הבארות ומי שפוגע בו וישתה ממנו יתרפא מכל תחלואיו (כל בו) ולא ראיתי למנהג זה ועיין לעיל סימן רס"ג מי שמוסיף מחול על הקודש אם מותר לומר לאחר שהבדיל לעשות לו מלאכה:

